

PISNI

FEDYK

ПІСНІ ПРО КАНАДУ І АВСТРІЮ

зібрав
ТЕОДОР ФЕДІК

Ціна 40 цт.

ВІНИЧЕЕФ, МАН.

1911

НАКЛАДОМ: „РУСКОЇ КНИГАРНІ”

З „РУСКОЇ ДРУКАРІЇ

РЕТА” Вінніпег, Ман.

Передмова до третього видання.

Вірний образ долі наших робітників за морем, представлений в піснях про Канаду і Австрію так зацікавив наших переселенців, що розкупили два перші наклади цих пісень. Великий попит за свою книжкою змусив нас видати ще один наклад. Руска Книгарня, хотячи зробити вигоду Русянам і вдоволяючи їх просьбам відкупила від п. Т. Федика авторство сеї книжки і пускає в сьвіт своїм накладом отсе третє видання. Нехай оно служить кожному розрадою в вільних хвилях, нехай кождий пригадує собі свою долю і недолю в нашій новій Бітчині – Канаді. Нередавайте отже сю книжку з рук до рук, посылайте її своїм братам в Старий Край, нехай і они знають Ваші гаразди та учіть ся з них як уникати злого, щоб на новій вільній землі за жити в щастю, в лішнім гаразді, чого Вам всім сердечно бажає

Руска Книгарня
850 Main St.
Winnipeg, Man.

Вязниця „Діброва”

де мучить ся наш народний герой Мирослав Січинський.

ПІСНЯ ШЕРІА.

Як я з дому вибірав ся,
То було у марту.
Вся родина заплакала
З того моого жарту.

Як лишав я рідне село
Було мні тяженько;
Я працював ся з ріднов землев,
З моїх ріднов неніньков.

Будь здорова родиночко,
Ви мої сусіди;
Не з гаразду я се роблю,
Лиши з своєї біди.

Будь здорова рідна церкво,
Мила наша мати.
Я не знаю чи ся верну
До тебе вмирати.

Пращай мені рідне село,
І ти рідний краю;
Чи поверну я до тебе
То ще сам не знаю.

Як прийшло ся в Станіславі
До клясі сідати,
Заплакали брат і сестра
І моя рідна мати.

А студенти станіславські
 Наробили крику.
 Засьпівали пісн' працальну
 В дорогу далеку.

Як уяв трен з Станіслава
 В дорогу рушати,
 То **такий ми** жаль зробив ся
 Туй туй ся вертати.

Але я єобі помислив:
 Та на божу волю,
 Іду про ветид, не верну ся,
 Хотьби і в неволю.

Приїхав я до Мисловиць,
 А ту небезпечно,
 Бо ту перша візитирка
 На очи конечно.

Зайхав я до Антверпен,
 А ту вже і море,
 І на шифу вже сідати,
 Насплюснала доле!

А агенти добрі люди,
 Тай добро нас радятъ,
 Від нас гроші забирають
 Тай далї провадить.

Ой не оден там зашлакав,
 Гіркими слезами,
 Бо ви очі завернули
 Разом з пакунками.

Як їх дали до щитялю
 На двайцять три добі,
 Будуть певно наиятати
 І у темнім гробі.

Не було там на чім спати
 А ві на чім с'сті;
 А блощиці як муравлі
 Взяли тіло їсти.

Ой зачали вни чекати,
 Що то з того буде.
 Бо такої біди певно
 І в пеклі не буде.

А ж ту прийшов наш пан агент,
 Зачав говорити.
 І ще взяв в ніс по десятці,
 Що ту вже робити

Обіцяв нам плисти в шіфі
 З шітирма коминами
 Він і певно ще не видів
 З своїми дідами.

Як ми вийшли з того пекла
 До шіфи сідати,
 То доктори вяли знову
 Візитувати.

Хоть хто навіть слабий був
 Того пропускали,
 Бо вже досить наших грошей
 Вони ся набрали.

Оі не будо той шіфи
 З птирма комінами,
 Але на тій нас повезли,
 Що їздять волами.

Оі если ми на ту шіфу
 Таї зачали плисти;
 Зараз взяло нас млоїти
 І в середині гризти.

Той корабель, тая шіфа
 Іада ми ся в знаки;
 Від лежання та слабости
 Боліли мі боки.

Бо як став він колисати,
 Як став вивертати,
 То що з'їв я там і винув,
 То мусів вертати.

Котрий в краю є бежбожний,
Не знає молитись,
То най їде він на море,
В шіфі си учити.

Переїхали ми море
І стали в Квібеку:
А ту жде на нас колія,
Повезе далеко.

Як узяли ми їхати
До той Манітоби,
То нас везли через гори
Аж чотири доби.

Як я їхав через море,
Потім через гори,
Будь здоровий рідний краю
Не вернусь ніколи.

Приїхали ми до тих панів,
Що по нас писали,
А вони так виглядають,
Як у нас цигане.

Питаю ся за їх добра
Та за їх маєтки,
А вони мні показують,
Що фарми велики.

Що я на тих фармах віджу?
 Ліси тай лозину,
 А де-куда поорано
 Будяки й хоптину.

Тутка оден із Ростерни
 Написав до брата:
 Ліпше стою як наш грабя,
 В три поверхні хата.

Приїхав брат дивити ся
 На тій поверхні,
 А той собі сидить в ямі,
 Накрив мервов з верхи.

Ввійшов бідний до той ями,
 Не мав де і сісти.
 Горіть огонь серед ями
 Жінка варить їсти.

Перший поверх постіль з дітьми
 А другий полиця,
 А на третім лежав порох
 Й набита рушниця.

Став брат руки заломивши
 Ревно защлакав ся,
 Що від брата рідненського
 Правди не дізнав ся.

Т. Федик

ПІСНЯ ДРУГА.

В Вінніпегу доріженъка
Ковбичками бита;
Мав я перші великолі
Дуже сумні съвята.

Як в неділю ранесенько
В дзвони задзвонили,
Заспівали „Христос воскрес”
Церкву обходили;

А я тутка обзираюсь,
Що паски не маю,
Бо ту паску інакше печуть,
Як у старім краю.

Ту Канада край ботатий
Так сия назваэ;
Ту чи чідний чи богатий,
Білецький хліб маэ.

Бо не можна розріжнити
Ту паску від хліба;
Но за тоэ люди ходять
Гірше в краю діда.

Я сирота гірко сплакав
І так си думаю:
А Боже мій милостивий,
Як то в старім краю

Молодіж си походила,
Весело ся граэ;
А мені молодому
Серце розриваэ.

Коби море не глубоке,
Тай філі не били;
Були-б ми ся в велико дні
Свята походили.

Тай коби то крильця мав я
То би я полинув,
Відвідавшим сиротина
Весьо свою родину.

Ой Канадо Канадочко
Канадо небого;
Зрадила ти в Галичині
Газду не одного.

Ой Канадо Канадочко
Яка ти зрадлива;
Не з одного господаря
Ти драби зробила.

Ой Канадо Канадочко
Тай ти Манітобо,
Жиэ в тобі руський народ
Як тая худоба.

Ти Миколо куме любий.
 Приятелю рідний;
 Не їдь, не їдь до Канади,
 Бо будеш ту бідний.

Маэш поле, маэш діти
 Маэш красну хату;
 Най ті Пан Біг помагає
 Добре газдувати.

Ви не вірте Ямничанам,
 Що вни віден пишуть,
 Бо вни гірко ту бідують
 І здоровлэ лишуть.

Дасть той гомстед нещасливий,
 Тра го корчувати;
 Треба води поспускати
 Коріння стягати.

То ще фрашки, як натрафить
 На який де камінь;
 Нім го з фарми постягає,
 То і житю амінь;

Правда, що ту тих гомітетів
 То э ще довельно;
 Хто натрафить ще на добрий,
 Той і жив гойно.

Хто приїде тутка з грішми,
 Возьме добру фарму,
 То він біди не зазнає,
 Ні ребить на дармо.

Хто приїде тутка бідний,
 Що цента не має,
 То він тяжко напрацюєсь,
 Й нічого не має.

Ой я до вас мої братя
 Той верш укладаю:
 Таже в нашім старім краю
 Як у божім раю.

У нас Великденъ такий красний
 Як гай зелененький.
 А в Канаді сніг і леди
 Вітер студененький.

У нас свята великодні,
 Як мак процвітають,
 А в Канаді сніги, леди
 До сонця сияють.

У нас в краю скрізь при містах
 Села пробувають,
 А в Канаді по триста миль
 Від міста мешкають.

У нас всюди по садочках,
Пташечки сьпівають,
А в Канаді лиши комарі,
Як гадэ кусають.

Тут гадали наші люди,
Що будуть панами,
А они тут на роботу
Всі ходяць з торбами.

Ой тут наші рускі люди
З фармів не вживають,
Лишень ходяць по Канаді
Роботи шукають.

Ой Боже мій милостивий
Матінко Христова.
Комарі ми стяли шию,
Як бурак червона.

Комарі ми стяли шию,
Аж ми шия спухла,
Але за то від долярів.
Аж кишеня пукла.

Ой Канадо Канадочко,
Яка ти не мила,
Бодай ти ся Канадочко
Нікому не сила.

Ой тут в літі дні горячі
 І сонічко гріє,
 На другий день мороз стисне,
 Аж земля білє.

Ой тут в літі дні горячі
 А ночи студені;
 Через тоз наші люди
 Ходять засмучені.

Неодному ту сталося
 Дивне дивоване,
 Як приїде до Канади
 Нема панования.

Хто приїде до Канади,
 Мусить бідувати,
 Як не шуфлев при роботі,
 То леси рубати.

Бо хто хоче ту в Канаді
 Маєток зробити,
 Котрий бідний, то він мусить
 Здоров'я лишити.

Котрий з краю з роду-плоду
 Роботи не знає,
 Як приїде до Канади,
 Роскошів зазнає,

Бо як прийде він з роботи,
 Клене своїй мамі,
 Що так тяжко все при сурах;
 Робить в сувіжій ямі.

Бо такому у Канаді
 Дуже гірко жити,
 Як не звик він працювати,
 Руками робити.

Котрий легкий до роботи,
 Най то памятаэ,
 Як прийде до Канади,
 Гаразду зазнаэ.

Т. Федик

ПІСНЯ ТРЕТА.

Ой по сувіті блукаючи,
 Видів я не мало,
 Але щем не чув не видів,
 Щоби так ся стало.

Було то собі весною,
 Взявся лід топити
 Та Канада з Австрією
 Взяли говорити,

О чім они розмовляли,
 За наші ті люди,
 Що вандрують з одной в другу,
 Слухайте що буде.

Одна стала заплакана
 А друга весела
 З одной в другу виїзжають,
 Майже усі села.

«

(Пістаєсь Австрія Канади :)

Скажі мені моя люба,
 Що то з того буде?
 Що ти вабиш в свою землю
 Мої добрі люди.

Синтаймо їх чому то так?
 Чи їм зле у мене?
 Мають землі досить своїй,
 Чого хотять в мене?

Мають млини мають церкви
 Й корчес не бракує.
 А Господи милостивий,
 Що їм ще хибуэ?

Приде осінь, по роботі
 Лиш жити в спокою.
 Не чути більш нічого,
 Тільки за тобою. •

Оден пише, що му добре,
 Поле і ліс маэ,
 Другий прийшов, продав поле,
 Назад повертаэ.

Третий іде до Канади
 Щоб бачити сьвіта
 Потім пише, що в Канадї
 Три місяці літга.

А то решта зима остра
 Зморозила люди.
 Не їдьте люди, не тратьте ся,
 Там добра не буде.

Во там народ мов худоба
 Вже забув о Бозі,
 А на поля там камінэ,
 Як в нас на дорозі.

А на фармі ані церкви,
 Ані млина, ні збіжа утерти,
 Як далеко эсть від міста,
 То можна померти.

Сидить народ мов худоба,
Під шатром, та в ямі,
А комарі їдять шкіру,
Хоть плач ріжній мамі.

Правда хати у Англіка,
Не вздриш із болота,
Але за то люди жиуть,
Як за часів Лота.

Если жінка добра була,
Бука ся бояла,
Ту не вдариш, нема права,
Щеби насварила.

Скажи слово, жінка не так
Вже сидить в Англіка,
А муж бідний з діточками
Плаче на публіку.

Она сидить, єї добрє,
Каву попиває..
А за кілька там місяців
Вже й дитину має.

Той приїхав до Канади,
Щоби подивитись,
Лишив в краю жінку й діти,
Сам - далі женцтись.

Оженився, кохають ся
І ухом не вводить.
Тота його доглядаэ,
А перша приходить,

Веде з собов свої діти,
Плаче — умліваэ,
Подивітесься люди добрі.
Як тут сьвіт ся маэ!

Або чия жінка стара
Або не рухлива,
Він ю лишив, сидить з другов
Бо та вже не мила.

Полищім ми сеэ-теэ,
Поговорім з фармами,
Які листи до нас пишуть,
До тата до мами.

Взя си фарму сів на гомстед,
Сорок миль від міста,
Та як приніс мішок муки,
Не знаэ де сісти.

А чому він так бідуэ — ?
Бо ксний не маэ;
А спуститись на чужії,
Чи їв би — хто знаэ — !

А до краю він написав;
 Штири коні маю;
 Пару маю до повозу,
 Паров обрабляю.

Жидови э в містах досить
 А всі ся тримають;
 Де почують наших людий
 Стори отвирають.

Наситились они добрे
 Тутка при виборах.
 Як та риба, котра жиэ
 В середземних морах.

Як вибори, вни почують,
 Тогді ся спрavляють:
 Що наш народ в місті внаэ
 Вни лішне знають!

Як в няс в краю з виборами
 Шахрайство ся робить,
 Так в Канаді жидовія
 Всім тим верховодить.

То за гроші то за пиво
 Вибори спрavляють,
 Хто дасть більше, хто богатший,
 Того вибирають.

Кінчу я вже про вибори,
Досить того було;
Як не правди в сьвіті.
Відав і не буде!

Т. Федик

ПІСНЯ ЧЕТВЕРТА

Як лишав я край рідненький
Було мні тяженько;
Як я з него вибирався,
Боліло серденько.

Я тращався з вітчиною,
З моїх ріднов неньков,
Що ю любив як голубку
Свою милесеньку.

Пращався я з тяжким жалем.
З очій ляв слезою:
Що мні більше не індітиє
З тяжкою бідою.

Милу свою Україну
Вже я не побачу;
Тілько собі як згадаю,
То з жалю заплачу.

І заплачу на чужині:
 Де мні проживати,
 Бо в чужині здаєсь будуть
 Мене погребати.

Погребати мене будуть
 В чужій сторононці,
 В той час ніхто не дасть знати
 Моїй родинонці.

В сторононьді моїй рідній
 У родиннім краю
 Там гаразду не зазнав я,
 Лиш клопоти мав я.

Бо там тії кілюхаті
 Сьвіт завоювали,
 А нашого хлібороба
 Дуже зневажали.

Через то є ми мусіли
 Рідний край кидати,
 Утікати аж за море
 Свободи шукати.

Наші Ляхи череваті
 Дуже лобре знають
 Нашу волю і свободу
 Тяжко зневажають.

Вни ся радять якби могли
 Ту свободу знесті
 А народ ваш той робучий
 До ярма завести.

Богдай того не діждали
 Вни того не гідні,
 Щоб народом так робили
 Як у скарбі кіньми.

А ви братя снамятайтесь
 За то евоэ горе
 Голос хруням не давайте
 Як прийдуть вибори.

Бо ті Ляхи чєреваті
 Голоси купують
 З здохлих коней для виборців
 Ковбасу готують.

Через тоэ ми бідуэм
 Що народ не вчений.
 Служить Ляхам кровопійцям
 Як той віл згноблений.

Щей за тоэ ми бідуэм
 Що нас хруні зводять
 Через свій хрунячий розум
 До біди приводять.

Вни нас Ляхам запродали
 Себе і свої діти
 Через таких то виборців
 Ми мусим бідити!

А ви хруні нерозумні
 Більше не гуляйте
 За ковбасу дриглі, пиво,
 Голоду не дайте.

Через них я в старім краю
 Не міг витримати,
 Аж я мусів до Канади
 Від них утікати.

Я вже мушу ту бідити
 Як який злочинець;
 Вороженьки там думають,
 Що мні аж ту конець.

А я бідний сиротина
 Хтів би ще прожити,
 Для народа потрудитись
 Всіх людей любити.

За свободу і за правду
 Грудьми полагаю
 Моїм братям у Канаді
 Всім щастя желаю.

Пращаю вам вороженьки,
 Ліпший розум майте,
 А тих бідних, що лишились
 Так не обдирайте!

А то колись перед Богом
 Тра рахунок здати,
 І ту кривду, що возьмете,
 Тра колись віддати.

А хоть бисьте і звертали
 То не схотять брати,
 За то треба колись гірко
 Віднюкутувати.

Я за тоа Бога прошу
 І щиро благаю,
 Шо я з вами піякани
 До діла не маю.

Прошу вас не гнівати ся
 То перечитати,
 Бо то була правда прира,
 Я мусів писати.

Як всміхнеть ся Прут бистре́нь-
 (кий)
 До Дніпра старого,
 Тоді вориєм до вас братя
 До краю рідного.

Ой мій милив соловію,
 Чого ти сумуєш?
 Яка доля моїх братів,
 Чому не віщуєш?

Розкази ми соловію,
 Чи мож ся діждати,
 Щоб Канада із Австрійов
 Була одна мати;

Ой матінко в сьвіті славна
 Ти Австрійо гожа,
 Розстели любов широко,
 Глянь на нас як рожа.

Прийми діток сиротинят
 Під своє серденько,
 В тій Австрії — Україні
 Всі люде бідненькі;

Банки ґрунта забирають.
 З хатів впганяють,
 Та тих газдіз що в цінності
 Завши ся кохають.

Бо гі газди не розумні
 Так ся завшемлють,
 Бідні жінки з діточками
 З жалю умлівають.

Просіть діти татів своїх
 Най ідуть в Канаду;
Я Вам цири правду пишу
 А не жадну зраду,

Бо Канада є край ситий,
 Що де красно жити,
 І бідному народови
 Що де заробити.

Бо Канада край богатий,
 Що де панувати,
 Та лиш тому, котрий хоче,
 Завше працювати.

Я приїхав ту без цента
 У краю бим згинув
 Як бим був знав про Канаду,
 Давно бим покинув.

Як я їхав через море,
 Потім через гори,
 Будь здоровці рідний краю
 Не вернусь ніколи.

От приїхав я до Селкірк
 За фармов глядіти
 Щоби кутик роздобути
 І хліб межи діти.

Обіхав я поза Селкірк
 Тай пообзирав ся,
 Було борще вандрувати,
 Я за пізно взяв ся.

Бо що були добрі фарми.
 То позабирали;
 Бодай тоті дурисьвіти
 На віки проіали.

Но за то є я не каюсь,
 Що я ту приїхав;
 Грошей досить заробляю,
 Бо не каліка.

Ту зарібки є всілякі
 Які хто і зможе;
 А хто лінівий
 Най ся ту не важе.

Т. Федик

ПІСНЯ ПЯТА.

Стойть явір зеленський
 На бік похвалив ся;
 Прислав ми ся сон ловенський
 Тим я зажурився.

Приснів ми ся сон давненький
 Що я в старім краю
 Сиджу з своїв родиноньков
 І так розмовляєм:

Давно ми ся мій братчику
 З собою виділи,
 Не можу тя вже пізнати,
 Такий ти змарнілй.

Та чи гож ти милай брате
 Так дуже змінив ся,
 Чи ти гриз ся, чи слабий був,
 Чи може зморив ся;

Скажи мені брате правду
 Нехай я почую.
 Може я тя з тої біди
 Ще як виратую?

Я ти скажу брате правду
 Навіть не питай ся
 Ось тут стоїть моя рідня
 Перше привитаю ся.

Дуже радбим брате сестро
 Щи ро ся звитати
 Слези очи заливають
 Не мож вас пізнати.

Слези очи заливають
 Слезів не вгамую,
 Прийдеть д'міні брате, сестро
 Наї вас поцілую.

Наї но я вас ту пригорну
 До серденька свого,
 Таж ми літи одної мати
 Таї тата одного.

Брате, сестро мої милі
 Роажевій цвіти,
 В одного ми тата росли
 Дрібненькій діти.

Не одную нічку мама
 Над нами страждала,
 Яка буде наша доля,
 То нам те вгадала.

Не міг ніхто тоэ знати
 Що ся може стати;
 Що мені тра іти в Канаду
 А вас тут лишати.

Що мені тра іти в Канаду
 Щоби панувати,
 Вас лишити в Старім Краю
 Щоби бідувати.

Там в Канаді добре жити
 Не ма що казати,
 Сто тринайцять моргів поля;
 Їх на чим орати!

І худобу ту не трудно
 В Канаді плекати,
 Всюди трави, глянь, як море,
 Маю де гуляти.

А дерево на будову
 Сосново простеньке,
 На паливо вибираєш,
 Котре вже сухеньке.

Коли іно йдеши до ліса,
 Як ся не лінушаєш
 Взяти стрільбу зі собою,
 Певно щось сподяєш.

Як не хочеш стрільби брати
 Возьми си рапіфера
 Не хоч курки та заяця,
 То застрілиши рена.

Маєш мяса їсти досить,
 Щей другим даруєш,
 Продаш скіру і голову,
 Щей грошей вторгуєш.

Стрілить коли тобі гадка,
 Що з'їлобись риби;
 Вийдеш з хати до потока
 Там їй повно здиблеш.

Отже маеш все доволі,
 Що душа бажаэ,
 Хто хоче прожити в сьвіті,
 Най сюди втікаэ.

Хто дістанесь до Канади,
 Добре му ту жити,
 Бо тут нема дароїдів
 Щоб на них робити.

Бо Канада, то вільний край
 Так ся називаэ,
 Чи хто бідний, чи богатий,
 Ту одну честь маэ.

А де підеш до роботи,
 Добру платню маеш,
 Чисте ліжко, смачну страву
 Кождий день дістаэш.

Вжем ся тілько наговорив,
 Що аж утомив ся,
 Хотів собі троха сісти,
 Тай я пробудив ся.

Пробудив ся, роздивив ся,
І так си думаю;
Уложу я то до книжки,
Тай пішлию до краю.

Отже я вам милі братя
Тоэ укладаю,
В тій книжці я доношу
Як я проживаю.

Яке житэ і здоровлэ
У тім вільнім краю.
Хто ті вірші прочитаэ,
То ся здогадаэ,

Яке житэ і здоровлэ
Ведесь в моїм домі,
Здоровлю вас мої братя,
Всі мої знакомі.

І бажаю Вам всім разом
Много літ прожити
В щастю і добрім здоровлю,
Господа хвалити.

А хто сьому не повірить,
Най свій розум маэ,
Най продаэ свій маэток
То переконаэсь.

Як продасть там свій маєток
 Пойде в Канаду.
 Хто цікавий довідатись
 Тому не завадить.

Ви не вірте моїм стихам,
 На моз писанæ,
 Лінше зробіть в своїй житю
 В тім переконано.

Бо як мудрий прочитаæ,
 То ся догадаæ
 Не все золото, що ся съвітить
 І що десь сіяæ.

Не оден із Вас там скаже,
 На що він то пише,
 Як у краю фільозоф був
 Так і відтам нише.

Ой я мушу милі братя
 Фільозофом stati,
 Як бим съвіта не пробував,
 Не знавбим писати.

Ой пройшов я ту Канаду
 Від моря до моря.
 Не згаразду я то пишу
 Але з свого горя,

Т. Федик.

ПІСНЯ ШЕСТА.

В девяťсотім п'ятім році,
Мав я досить сльозів в очі.
Плакав як виїджав з лому,
Но не казавнич нікому.

Було то собі весною;
Прощаю я ся з родиною
З приятелями моїми
Серцю мому дорогими.

Попрощавши сестру, брата,
Приятелів, маму, свата,
Хоч ся сердце на пів крає,
Мене біда виганяэ.

Сів в колію, задумав ся,
Боже мій, на що я здав ся?
Ані щастя, ані долі
Під'даю ся Твоїй волі.

Поминаю міста, села,
Душа моя не весела.
Жінка сльози проливаэ
І на мене нарікаэ.

Рідне село, рідна хатко
Рідна стріхो, рідна матко!
З болем серця вас позбув ся
Ах Бог знаэ, чи верну ся.

Українонько любима
 Яка ти мії була мила!
 Чи в посліднє тя прощаю,
 Чи ще коли тя звітаю?

Заїхав я в німецький край,
 Боже малій який там рай!
 В ріжні чуда надивив ся,
 І на морю набідинув ся.

Сів я ще до парохода,
 А съвіт мені кругом ходить;
 Ані їсти, ані пинти,
 Тяжко з ліжка ся зводити.

В такій біді дві неділі
 Через море ми летіли.
 Не оден в сльозах кував ся,
 Щоби з съвітом не розстав ся.

Л на шифі нарікають,
 Одні скачуть і съпівають
 А мені ся серде крає
 І жаль слези витискаю.

От і біда не завадити,
 Дістав я ся до Канади.
 А ту чужа мова, люде,
 Що зі мною тепер буде?

Заїхав я в Манітобу,
 Здібав людий як худобу,
 Котрі слізози проливають,
 Що притулку ніт не мають.

Зачав я сї їх питати,
 Деби переночувати,
 Вни зачали внов дати
 В нас нема ще нігде хати,

У нас хати не будують,
 Гавзи ставлять тай ночують,
 А хто хоче в гавзі спати
 Мусить зараз винайма.

Ой прийшов я там до гавзу
 Мені каже пан від разу
 Сім долярів собі дати,
 Цілий місяць ночувати.

Не міг я ся торгувати,
 Що заправив мусів дати,
 Щоби з жінков і дитинов
 Міг безпечний нічліг мати.

Переспав ся, встав раненько
 У Вінніпег йду живенько
 На офіс ся довідати,
 Деби фарму си дістяти.

Здібає ся зі мнов фармар,
 Такий чорний як той дехтяр.
 Зачав слезно повідати;
 Ой не тра вам фарми знати!

Ліше трохи заробити
 Тай при місті лот купити,
 Яку буду поставити
 Щоб станції не платити.

Як приїхав я із краю,
 Так ми люде повідають,
 Щоби фарму собі взяти,
 То не буду бідувати.

А я дурний то послухав,
 Узяв фарму тай понюхав.
 ІЧо на фармі газдувати
 Треба много грошей мати;

Бо на фармінич не зробить,
 Без грошей ся не доробить.

Т. Феднк.

ПІСНЯ СЕМА.

(Доля Івана в Канаді.)

Сидить Іван на лавочці
В вікно заглядає:
— Що думаєш, любий Іване?
Жінка го питає.

Ой біда вже ту настала —
Іван жінці каже,
Тяжко жити нашим хлонам
Через ляцтво враже?

От гадаю моя жінко,
Іхать до Канади,
Бо думаю як би ліпше,
Бо нема вже ради.

Оноб й добре поїхати
Як і другі люди,
Заробиш гріш, повернешся
І нам ліпше буде.

— Як зароблю много грошей,
Іван повідає,
Пришлю тобі й віддаш жиду;
Він не почекає.

Як загадав так і зробив
Порадившись жінки.
Вже зібрав ся Канади
Випивши горівки.

Іде Іван до місточка
 Де маэ веїдати,
 До вагона зеленого,
 У съвіт ся пускяти.

Жінка також йде з Іваном,
 Тай му повідаэ,
 Як заробить троха грошей
 Най її присилаэ.

І обіцяв Іван жінці
 Грошай присилати,
 І стали ся у вагоні
 Обоэ працьати,

Засвистала вже машина
 І стала рушати,
 Іван поглянув на жінку
 Став слези втирати,

Ой поможи милий Боже
 Грошай заробити,
 Повернути у рідний край
 З жінкою прожити.

Як усів він до вагона
 Був троха упив ся.
 За три тижні і за два дни
 В Канаді упинив ся,

До офісу в Вінніпегу
 Якось Іван дістав ся,
 За доляра, що мав з дому,
 В роботу вписав ся.

Робив Іван ціле літо
 В поті чола свого,
 До осени пощастилося
 Зложив грошей „много”.

А в осені як зачала
 Земля замерзати,
 Став бос добрий на ґенаку
 Людя квітувати.

Всі веселі, бо із грішми
 В Вінніпегу стали,
 Одні или смачне пиво
 Другі в пулі грали.

Пішов Іван на станцію
 Де мав зимувати,
 Треба-б жінці троха грошей
 До краю післати.

Бо в роботі не мав часу.
 Іван ся турбує,
 Вона бо десь в Галичині
 Тяженько бідує !

Тепер піду та си куплю.
 Горівки фляшину,
 Та запрошу товаришів
 До себе в гостину.

Принес Іван вже горівку,
 Корок витягає,
 Усьміхнув ся ішоє до фляшки
 Та й так си думав:

Вплю трохи із пів фляшки,
 Щоби ся не впить,
 І закличу товаришів
 Будем ся гостити.

Як похилив Іван фляшку
 Лиш заклекотіло!
 Та нім він із'памятав ся
 В фляшці сухо стало.

Е — що се? дума Іван —
 Се нічого злого!
 Я працював ціле літо
 Грошей маю много.

Іде Іван тротуаром
 Ногами ішмотаєсь,
 По дорозі не далеко
 З товаришами стрічаєсь.

Галов! Галов!.. брате Іване
 Где то ту узяв ся?
 Чи заробив много грошей?
 Оден з них спитав ся.

Заробив я досить грошей,
 Дам жінці до краю,
 Кілько лину на зимівлэ,
 То ще сам не знаю.

Ходи Іване до готелю
 Та си новогорим,
 Бо при шклянці — як то кажуть:
 Забудеш за горе.

Пішли они до готелю;
 Коло бари стали,
 А пропили по доляру
 Гарчо размовляли.

Ходи, кажуть, сюда Іване
 В кулі си заграэм;
 Бо то гарна ся забавка,
 Ми вже тоэ знаэм.

Е — що! каже Іван,
 Я не знаю грати
 Тож не піду, будуть другі
 З мене ся сьміяти.

Ходи, ходи ти Іване
 Будем тебе вчити,
 Бо у краю не меш грати
 Поки будеш жити.

Ну то вже ходім хиба —
 І лиш раз заграймо,
 Потім ёще випэм троха
 Й до дому вертаймо.

І уходять до „пул руму”
 Патики у руки:
 Гайда в коло поза стіл
 Сміху до розшуки!

Сміху з Івана без кінця,
 Бо не вмэ грати,
 Що раз штуркне і дивуєсь;
 Куль не мож загнати.

Як влюбився Йван в ґраню
 Тай на столі тому,
 Вже і вечір, вони грають
 Не йде Йван до дому,

Так ся Йван до куль узяв
 Лиш граэ та граэ,
 Ще всі в місті твердо сплять
 Іван вже чекає.

Коби „пул рум” отворили
 Буде зараз грати!
 Так грав Іван цілу зиму
 Аж сором казати.

Раз на весні день погідний
 Сонце огриваэ,
 Ходив Іван сам по місті
 Сумний виглядаэ.

Боже чи лій! буркнув Іван
 Чо я так дармую,
 Жінка в краю десь бідуэ
 А я батярую,

Коби грошей заробити,
 Поїду до краю,
 Алеж біда, бо доляра
 На офіс не маю.

Так ходячи нарікаэ
 На свою глупогу,
 Позичив десь доляра
 Поїхав в роботу.

Погідаймо і ми братя
 Як се нам здаэтъ ся?
 А між нами таких Іванів
 Чи мало знайдеть ся!

Кождий каже, що він паном
 У вільненськім kraю,
 А чи довго се так буде
 То я сам не знаю.

Р. Д. Чорнейко,

ПІСНЯ ОСЬМА.

Сумно мені сумно
 Як си нагадаю,
 Де моя веселість
 Я стуги не знаю.

Веселости моя
 Гдех ти ся поділа;
 Чи втонула в морю,
 Чи в ліс полетіла?

Вітер повіває
 Суха гілка впала.
 Вже моя веселість
 На віки пропала.

Як си нагадаю
За рідний край мілий,
Як там усі люди
Веселі ходили!

Веселі ходили
І за Бога знали
Свята і неділю
Завине съваткували.

Тутки того нема;
Всі соцпалести,
Далій вже не стане .
Для них хліба їсти.

Канада богата
Всіх може кормити,
Пянюгів неробів
Голодом морити.

Не оден ту тяжко
На той гріш працює,
Як не в кулі пустив
То в карти пріграє.

Не дивуюсь хлонцям,
Що у кулі грають,
По що старі лисі
Столи занимають?

Эго діл і тато
Білярда не видів,
А він коло него
Вже аж ізнилів.

Жінка в краю й діти
З голоду згибають
А татуньо тутка
Собі в кулі грають.

Заганяють бідні
Качки по хотели
Поки їм полісман
Лужко не постелеть.

Ой знають' вни добре
Ті лужка стелити
Шять долярів взяти
Щей добре набити!

Не добре ті гроші
Жіночці післати,
Щоб мала за що
Діточок урати?

Діточок урати
І хліба купити,
Щоби мала за що
В прикрім часі жити,

Татуяць не дбаэ
Бо коханку мае,
За жену забув вже
За дітей не знаэ.

Діти ся питаютъ
Рідненької мами:
Коли татко вернуть
Поговорять з нами,

Цитьте діти, цитьте
Вуду лист писати
За широке море
До нашого тата.

Мужу мій коханий,
Що ти там гадаэш,
Може ти в Канаді
Другу жінку маэш?

Другу жінку маэш,
Що за мнов не дбаэш,
Спімни хоть за діти,
Котрі тутки маэш.

Тато лист діставши
Тай перечитавши
Накляв своёй жінці
До пэца сховавши.

З того жалю ї туску
 Давси до розваги
 Зібрав ся на місто
 Шукати поради.

Де найборще здибле?
 Там де в кулі грають,
 Там пичели й смутки
 Трунком заливають,

Не довгось натішитъ
 Тих своїх розкошей
 Доти погуляэ,
 Доки стане грошей.

А як вже не стане
 Защо в кулі грati,
 Тогди йде на офіс
 Роботи шукати.

Як давму доляра
 Давму ту роботу
 Каміна носити,
 Впсипати домгу,

Докінчили домни
 Післав го до кату.
 Там камінь забив го
 На маеш заплату!

**Хто гроші марнуэ
То так завше маэ
За жінку і діти
Госполь Бог карна.**

**Котрий з вас так робить
І так само діэ,
Так з ним може буты
То наї ся сподіэ.**

**А хто не марнуэ
І в кулі не граэ,
Бог то не опустить
Наї ся сподіваэ.**

**Коби ті хотелі
На віки пропали,
Тоби наші люди
Завше гроші мали.**

**Схаменіть ся люде,
Минайте обдуди,
Ваш крейцар в кипенік
На прикий час буде!**

**Гарнаду знають
Ваші жінка, діти.
Без кавалка хліба
Не будуть бідити.**

**А ви не жонаті
Также схамевіть ся
Закім молодісьте,
Троха доробіть ся.**

**Колись той час прийде
Що й вам буде треба.
Каятись будете
Дивитись до неба.**

**Ой кінчу я тоэ
А ви прочитайте
Та за мій той вершик
Завше думку майте!**

Т. Федик

ПІСНЯ ДЕВЯТА.

**Пишу листи пину
Кровю і слезами,
Дармо вісти жду я
Бідна з діточками.**

**Вже минаэ рочок
Як ти нас покинув,
Заробити хліба
В чужий край полинув.**

Був шматочок поля
 І корова біла,
 Та твоя дорога
 Все те є нам зіла.

Я ридала тяжко
 Що ідеши в чужину,
 Щом позбулась легко
 Нивку й худобину.

Ти меве все тїшив
 Що меш гроші слати,
 Що буду у скриню
 Соточки ховати.

Соточки ховати
 І на тебе ждати,
 Як приїдеш з Канади
 До своєї хати.

Вже минаэ рочок,
 Ні тебе, ні гроший.
 Деж ти там задів ся
 Мужу мій хороший?

Може там в Канаді
 Другу жінку маєш?
 Що за свою рідну
 Навіть не згадаєш?

**Може там в Канаді
Самі рожі, цвіти,
Що тобі не милі
Твої рідні діти?**

**Мужу мій Іване,
Щоб ти видів лихо
І нещастє наше,
Не сидівбись тихо.**

**Хліба вже не маєм
Ні зацдо купити,
В хаті діти мерзнутъ
Нема чим налити.**

**В корішму вжом занесла
В застав сердачину,
Пришли нам хоть слово,
Бо з дітьми загину,**

**Діти ся кланяють
І благають тата,
Пришліть нам татуню
Грошиків на свята.**

**Своїми руками
Лист сей залінила
І сама на почту
Се письмо посила,**

Дала лист сумненський
 Почтареви в руки
 І здавалось щезли
 З серця люті жух.

Не минув ще місяць,
 Як в неділю з рана
 Лист прийшов з Канади,
 Певно від Івана,

Чуєте гей дти,
 С письмо від тата,
 І з дітьми побігла
 До сусіда Гнати.

Гнат письмо з Канади
 Нильно оглядає
 І слово за словом
 Потсно читає;

Не пишіть вже листів
 І не нарікайте
 За душу Івана
 Панотцеви дайте.

Ваш Іван вже дев'ять
 Місяців у гробі,
 Глина го забила
 В Клінтон, Манітобі.

Заридала жінка,
Запищали діти,
На землю звалились
Як скошенні цвіти.

Тепер ся зістали
Бідні сиротята,
Стратили на віки
Рідненького тата.

Дмитро Макогон.

ПІСНЯ ДЕСЯТА.

Послухайте люди добрі
Що народу пропадаэ
У тім милім вільнім краю
При роботах погибаэ.

Сема з рана витрубіла,
Всі майнери враз пустились
Йдуть під землю, сердя вянуть
Бо не знають, чи ся вернуть.

Вчера вбило аж трох разом,
 Може нині всі поляжем?
 Вітру мало, газ снуєть ся
 Стовпи слабі, стіл валить ся.

Милосердна Божа Мати
 Позволь ще сьвіт оглядати
 Не йдем красти, лиш робити
 В темні вори аби жити.

Під землею темно й глухо;
 Тілько майнер бэ обухом
 Стіл за слабий, тре підперти
 Во що хвиля грозить смертев..

Вхопив бігу і бігуэ,
 Вуголь тріщить і моцузесь,
 Сьвітто млаве, аж ся нудить.
 В пеклі більший страх не буде.

Наладував візків вісім,
 А страх бачить він ся тішить,
 З чола тече, бютъ ся в груди,
 Та на пейду сотка буде.

Сів на вугло задумав ся,
 Боже, Боже, дем загнав ся,
 Жену й діти в краю маю
 А сам сиджу під землею.

Одні живуть наче в раю,
 Другі тілько плють, гуляють.
 Яж у землі все працюю,
 Кровю, потом всіх годую.

Треті живуть у покоях
 Та банкети собі строять,
 Э що їсти, э що пити,
 Із нас дальнє скіру дерти.

Чи то може Божа воля?
 Чи плаксива наша доля?
 Нероби лиш плють, гуляють
 А нас майни доїдають.

Як не стане тих долярів,
 Не тре в сьвіті більшой кари
 Гріхів ніяк не позбудеш,
 Ще й по смерти в пеклі будеш.

Долярчику цвітку пишний
 Чи тя створив Бог Всевишний?
 Може бути, єсли правда,
 Бо де доляр ії Божа правда.

Де єсть в сьвіті така сила.
 Щоб доляри побідila.
 Чи на війнї, чи в спокою,
 Все долярчик йде горою.

Думав майнер такі мрії
 Сине Божий, що ся діє?
 Стіл валить ся, вже по тобі
 Тай в підземнім зістав гробі.

Відкопали й поховали
 Товариші, так думали;
 Шукав в землі він доляри
 І так гинуть всі майнери.

Дуже много так бував
 Бідний народ погибає.
 Тут за щастем він загнав ся
 Потім з сьвітом пощащав ся.

Сусід.

ПІСНЯ ОДИНАЙЦЯТА.

Як я собі погадаю
 І думку думаю,
 Що мій миливій десь поїхав
 До чужого краю.

**Думки мої, мисли мої
Горе мені з вами
Не один день, не одну ніч
Плачу я над вами.**

**Ой поїхав мій Микольцьо
В чужину за море,
Полішив мя з діточками
На нещасне горе.**

**Полішив мя з діточками
Тай ще й молодую,
Щоб я собі висунила
Головоньку свою.**

**Ти Микольцю там сумуєш,
А я тутки плачу,
Що я тебе мій Микольцю
Довший час не бачу.**

**Таж на сьвіті кожда птичка
Шари ся тримає,
А нас таких молоден'кіх
Нужда розлучає:**

**Ох, як тяжко каменеви
Під воду плинуть,
А ще тяжче мені самій
Без милого бути.**

Понад гору високую
 Летіла голубка,
 Мій Микольцьо десь за морем,
 А я бідна тутка.

Моє серце, як голубка
 День і ніч сумуа,
 Що без пари і не в гнізді.
 І дебудь ночуа,

Бути може, що Микольцьо
 Без кутка, без хати
 Де він голову приклонить
 Не знати, не знати.

Хоч як тяжко моє серце
 Сумуа і плаче,
 Во чужий як не спитаа
 Не чуэ не бачить.

Чужі люди не спитають,
 А нащож питати,
 Нехай плаче сиротина,
 Най собі вік тратить.

Плаче серце, плачуть очі,
 Поки не заснули,
 Жалібнійше, голоснійше,
 Щоб вітри почули,

Щоб занесли буйнєсонькі
Ген за сине море,
Щоб там мому Микольцеви
Розважили горе.

Серце моє камінне,
З каміння твердого,
Чом мені ся не розуміючи
З жалю великого.

Коби звідавсь мій Микольцьо
Хоть листом до мене,
Спала-б може тута з сердя,
Горю лекше стане.

Закувала зазуленька
На ямницкім мості:
Приїдь, приїдь мій Микольцю
Хоть до мене в гості.

Бо Дмитруньо і Наранька
Все мене питаютъ,
Коли тато наш повернє
Із чужкого краю?

Ви татунцю наші милі
Щосьте так сумненські
За рік за два повернетесь,
Ви ще молоденські.

Будем жити в куці смироно
 і Бога хвалити,
 щоби помог Всемогучий
 Многих літ прожити.

Я до тебе промовляю
 За широке море
 Ти не знаєш моого смутку.
 Ані моє горе.

Не оден день я сумую,
 Не оден я плачу,
 що я тебе мій Микольцю,
 Так довго не бачу.

Петро Щерба.

ПІСНЬ ДВАНАЙЦЯТА.

Ої бідному в краю жити
 То тяженьке горе,
 Мусить ся він вибирати,
 По пчаста за море.

Старий краю, старий краю,
 Треба тя лишати,
 Треба іти в усьвіт за море
 І пчастя тухати.

Старий краю мій рідненький
 Треба тя ліпшити,
 Через панів Гайдамаків
 Нє ма що робити.

Бо там пани Гайдамаки
 Сьвіт завоювати
 А бідного хлібороба
 Дуже зневажали.

Бо ті пани Гайдамаки
 Голоси купують
 На не правду голосують
 Мужиків мордують.

А пан цесар сидить в бургу,
 Тай думку думаэ,
 Через що то, всьой наш народ
 З краю виїзджаэ.

Виїзжають они з краю.
 Не ма що робити,
 Бо не ма де дві три шустки
 На сіль заробити.

Та як прийшов час від'їзду,
 Тай tota година
 Прийшла мене виправляти
 Вся моя родина.

Як зійшли ся сестри, братя
 Прийшов отець, мати,
 Заломили білі руки.
 Тай стали плакати.

Не плач, не плач моя матко
 Я дам тобі знати,
 Як поїду до Канади,
 Буду лист писати.

Тай як сіли до вагона
 Та двері заперли,
 Будь здорова Родинонько,
 Бо вже я на верну.

Будь здорова родинонько
 І ти цэрков мати.
 Господь знаэ, чи ся вернущу
 До тебе вмирати,

Як взяв я рідні села
 І свій край минати,
 Взяли мёне дрібні сльози
 Дуже заливати.

Приїхав я до Канади,
 Став думку думати,
 Листок пишу до родини
 До рідної мати.

Треба мені написати
 Про кожду уставу,
 Бо в Канаді землі много,
 Людій дуже мало.

Бо в Канаді інженери
 Землю парцелюють;
 Хто приїде до Канади
 То фарми дарують.

Як їхав я до Канади,
 Мав я грошей много,
 Як приїхав до Канади
 Не стало чічого.

Ой Канадо, Канадочко
 Щка ти зрадлива, —
 Не одногось чоловіка
 З жінков розлучила.

Розлучилася мене з жінков,
 Всиротилася діти
 А я пішов до Канади
 Гаразду глядіти.

Ой ходжу я по Канаді
 Тай милі рапую
 Де мня нічка захопила
 Там переноочую.

Ой Канадо, Канадочко .
 Яков ти сумненьков
 Моя жінка в краю плаче
 З дитинов маленьков.

Ой уяв я лист писати
 Про туту Канаду
 Щоб агентів не слухали
 Не іти на зраду.

Бо агенти з того живуть
 То мусяť писати,
 Щоби мали за що пити
 І в карти заграти.

Послухайте люде добрі
 Ви чесна громадо
 Отворив ся край заморський
 Свобідна Канада,

Послухайте люде добрі
 Що буду писати,
 Не марнуйте свою працю,
 Тримайте ся хати;

Не слухайте тих шахрайв.
 Що Канаду знають.
 Бо вни уже на серденьку
 Сумліня не мають.

Ой пішов я у роботу,
 Я робити знаю.
 Пішов би я по заплату
 Спітати не знаю.

Пішов би я по заплату
 Під ангельску хату,
 Англічка дасть кулю в груди
 На маеш заплату.

Поховали Христянина
 Як в нас худобину
 Тай пустили лист сумненький
 Жінці на Вкраїну.

Не гадайте милі братя,
 Що я ту паную;
 Мороз тисне сорок градів,
 Я в гарі начую.

Не гадайте милі братя
 ІЦО Я тутки паном,
 Упав сніжок по коліна
 Я ся вкрив кафтаном.

Не завидуй милій брате
 На мої доляри,
 Кобись видів мої руки
 Мозолі кроваві,

Ой не дають милі братя
 Тутки гроший чвертев,
 Бо де пійду до роботи
 Всюди грозить смертев.

Ой кінчу я те писанэ
 А ви не сумуйте,
 Як хочете заробити
 То сюда вандруйте.

Т. Федик.

ПІСНЯ ТРИНАЙЦЯТА.

Ой, родичі мої милі!
 Що мишлю робити,
 Хочу іти до Канади
 А вас нолипти.

Я Вас ліши у старім краю
 Сам їду в Канаду,
 Там зароблю троха гроший
 А може пропаду.

Ой пішов я до старости
 Паса вибирати
 Моя жінка молоденька
 Взяла жалувати.

Не їдь ти мій чоловіче,
 Будеш бідувати.
 Як поїдеш до Канади
 Будеш жалувати.

Ой вело ся то до року
 Йти й не йти гадаю
 Аж прийшло ся вже до того
 Що ся вибираю.

Вибираюсь я сумненький
 В далеку дорогу.
 Ой зійшла ся вся родина
 До моєго дому.

Нопроцдав ся я з родинов
 Тай спіджу на возі
 Обілляли мене з жалю
 Дрібненькій сльози,

Вийхав я поза село,
 Низенько вклонив ся,
 Прощай мені громадонько
 Можем з ким сварив ся,

І ти прощай родиненько
 І родичі милі
 Бо така вже воля Божа
 Розійдем ся нині.

Прощай мені моє село
 І ти церков мати
 Господь знає чи я верну
 До тебе вмирати.

Приїхав я до стації
 Білєт куповати
 Обляли мя дрібні слези,
 Щом не міг стояти.

Приїхав я до Антверпен
 Вечером в неділю
 Як побачив тото море,
 Казав що зімллю.

У середу по сніданку
 В девятій годині
 Посідали ми на шіфу
 В самій середині.

Шіф-капітан дав комонду
 Що вже відіжджає
 Будь здорова Галичина
 Тай ти старий краю.

Ой жаль мені на серденьку,
 Що ся віддаляю.
 Лишпв жінку молоденьку
 З жалю аж вмираю.

Серед моря широкого
 Взяло колисати,
 Ой хто з'їв що або винув
 То мусів вертати.

Приїхав я до Канади
 На годину пяту
 Казали нам позлазити,
 Тай до еміграції.

Ой ходжу т по Канаді
 Та не з гараздочку,
 Прошу Бога щоб допоміг,
 Прийти до домочку,

Маю жінку, маю діти
 А я їх не бачу
 Погадаю за їх житє
 Гіренсько заплачу.

Ту на фармі добре живуть
 Помежи лісами,
 Як хоче йти на роботу
 Сто миль Острогами.

Взяв си хліба у торбину
 Та став вандрувати:
 Пішов же він по Канаді
 Роботи шукати.

Ой з'їв же він весь той запас,
 Вже більше не має;
 Приклякаэ на коліна
 Ягідок збираэ.

Найшов він же ту роботу
 Тай взяв їй робити,
 Дають тачки, нову шуфлю,
 Каміне возити.

Ой возить він то камінэ,
 Чогось гірко плаче,
 Бо він свої України
 Зараз не побачить.

Ой так наш ту руский народ
 Гіренько бідуэ.
 Лишить в буде жінку, діти,
 Сам пішки вандруэ.

Ой вандруэ по Канаді,
 Роботи шукаэ,
 А ту жінка з діточками
 З голоду згибаэ.

Як заробив, купив хліба,
 Хтів до них прибути,
 Не застав вже жінку з дітьми
 Лиш гнилі трухи.

Т. Федик

ПІСНЯ ЧОТИРНАЙЦЯТА.

Приїхав я до Канади,
 Щоб що заробити,
 Щоби свою лиху долю
 Троха поліпшити.

Роблю собі тай думаю:
 Зле настало жити..
 Не лиш в краю бо в Канаді
 Тра тяжко робити.

Тамка Ляхи в старім краю
 На нас уїдали,
 Аж поки нас нещасливих
 Сюда не загнали.

А тут роби як чорний віл
 Від ночи до ночи,
 Як не зможеш, дастъ бас тайм
 Тай йди куди хочеш.

Куди йти, що робити,
 Старенькій не знаэ.
 Лиш заплаче жалісненько,
 Аж серце вмліваэ.

Чого плаче, мож вгадати;
 Поки була сила
 Робило ся, а не стало
 Пропав як билича.

Капіталіст не питаэ,
 Що він стратив сплу ,
 Бо він маэ за то гроші
 І забаву милу.

Жыў себі у роскошах
 Аж ся розшираэ,
 А робітник зпрацьованій
 З нужди умираэ.

От таке то робітники
 Товариші милі
 З нами роблять кати люті,
 Прокляті, влізливи.

А ми тілько зітхаемо
 Та просимо Бога,
 Щоб покарав противників
 З високого трона.

Та Бог добрий не караэ
 Так скоро нікого.
 Липі даэ час до нонрави
 І думаня много.

Вчи ся, каже, чоловіче
 Я дав тебі тоэ,
 Що кожому належить ся,
 Се діло съятоэ.

Щобись жив у згодї з другим,
 Мав здорові очи.
 Абись бачив де є правда,
 Котру то мороchatъ,

Ми читаймо добрі книжки
 І добрі газети,
 То прийдемо до просвіти
 До красної мети.

І настане колись лучшie
 Пролетарям жити,
 Як зможемо свої силы
 До купи злучити.

Тогдї спласнуть всякі хроби,
 Котрі нас точили
 А ми братя будем собi
 Мов раю жилi.

Лиш братя зднайте ся
 Хоть ми на чужинї.
 Як нас буде більша купка
 То ми не загннем.

Тримаймо ся, не даймо ся
 Всі стањмо скалою;
 Колиє сонце засіяэ
 Над напов бідою.

Гляне сонце у віконце
 І нам'лекше буде,
 Отворять ся і тим очи.
 Що мають полуци.

Ой тогї нам милі братя
 Може лекше буде,
 Як просвіта засияэ
 І щезне полууда,

Тоді братя проженемо
 Темноту блукати,
 Як просвіга завитаэ
 Коло каждой хати.

Д. Рараговский.

ПІСНЬ ПЯТНАЙЦЯТА.

Приїхав я до Канади
 Вже три літа тому;
 Та знов же я всі порядки
 Те по краевому.

Віють вітри, шумлять лісом
 Як філев по мори;
 Я в роботу ся збираю
 Пішов до комори.

Ой пішов я до комори
 Беру торбу з хлібом
 Заплакав я аж спід серця,
 Що ся роблю дідом.

В старім краю то лиш діди
 З торбами ходили,
 А в Канаді емігранти
 Так ся доробили.

Не гадайте люде добрі
 Бо я правду пишу,
 Хоть в Канаді торбу ношу
 Але ся тим тїшу.

Бо в Канаді мні не сором
 Що я торбу ношу,
 Бо як піду до роботи
 Срібло — золото ношу.

В старім краю я так знаю,
 Щоб брав штири торбі
 То як піду до роботи
 Бють Ляхи по морді.

А в Канаді того нема,
 Щоб ся збиткували,
 Чи роб.тник, чи богатир
 Враз за стіл сідали.

Записав ся я на офіс
 І дав ім доляра,
 Сів я на трен тай поїхав
 До жнів до фармера.

А то фармер був богатий
 Вже мав чтири фармі,
 Десять коней, двайцять коров
 І всі були гарні.

Приїхав я на подвір'я.
 Виходить та пані
 І від разу мене кличе:
 Ходи на сніданє.

Ой іду я там до гавзу
 Не сьміло вступаю
 Разом з мими я при столі
 Сніданє дістаю.

Поснідав я дуже красно
 І пішов на поле
 Зносив же я по два снопи
 До штуків поволи.

Робив я так у фармара
Два місяці з поїна
Заробив я сто долярів
Мав їсти довольно.

Заробив я сто долярів
Тра ся сквітувати,
І іду я до офісу
Собі фарму брати.

Тай піпов я до офісу
Зачав я казати:
Піду я до той Гімлі
Собі фарму брати.

Тай прийшов я до той Гімлі
Став я ся дивити
А тут всюди ліси й води
Годі перебрити.

Ой Боже мій милостивий,
Як же тутки жити?
Коли ліси і камінэ
Як годен робити!

Як ми собі фарму взяли
Став люд д' нам ходити
З Вінніпегу так далеко
Бо там ніяк жити.

Ой стали вни розглядати
 Я зачав казати:
 Нічо інше тілько треба
 Вам фарму узяти.

Три літа вже тому
 Як ми фарму взяли
 І ми на тій фармі
 Біди не зазнали.

Вісім штук худоби
 Ми собі набули,
 Ліс і землю маэм
 І біди не знаэм.

Т. Федик.

ПІСНЯ ШІСНАЙЦЯТА

А хто хоче гроші мати
 Богачем зістати.
 То най йде він до майни,
 Углэ бігувати.

Дадуть йому штучну лампу
 Читають розкази,
 Не збий кажеть тої лампи
 Бо запалиш гази.

Тепер можеш йти під землю
 Там будеш робити,
 Добре мусиш уважати
 Бись не був забитий

Добре мусиш уважати
 Добре приглядати,
 Тріщить камінь над тобою
 Хутко утікати.

Не вільно там ані сісти
 Ані лягти спати
 То мусиш спрятно, хутко,
 Тяжко працювати.

По під землю ти там ходиш
 Яких штири милі,
 Обмазиш ся, обкуриш ся,
 Що ті съвіт' не милій.

Як би тая лямика трісла
 Гази запалились,
 Всі би чисто погоріли
 Або подушились.

Нема і там дня такого,
 щоби що не сталося;
 Тому побив вуголь плечі
 Того поламало.

Часто густо так трафляэсь,
 Що у плейзі темнім,
 Урвесь уголь — живцем згинець
 У гробі підземнім.

Ой багато наших людей
 За грішми шукають,
 Ой багато наших людей
 В майнах пропадають.

Кому щастя усміхне ся
 · Може заробити.
 · Може мати ладний грейцар,
 Легко собі жити.

Хто шануэ, не марнуэ,
 Бога в сердю маэ,
 Зложить собі грошенята,
 До краю втікаэ.

А хто любить завше нити,
 Бога зневажати,
 Той най робить і зі сто літ
 Нич не буде мати.

Д. Кібзуй

ПІСНЯ СІМНАЙЦЯТА

Ой ти вітре буйнесенъкій,
 Повій на Вкраїну,
 Повій мені буйнесенъкий
 На мою родину.

До рідного моого села
 І рідну хатину,
 Привитай там отця, маму,
 Всю мою родину.

Розкажи їм мою тугу
 За родимим краэм,
 За тов милов Українов,
 За тим щастэм, раэм.

Як розкажеш мою тугу,
 Верни ся до мене,
 Ой верни ся буйнесенъкий
 Назад з України.

Бо не ма там звідки жити
 Нашим бідним людям,
 Поверни ся до Канади,
 Тай ту жити будем.

Було колись і там добрe,
 Була своя слава,
 Тепер біда там тяженька
 На Вкраїні стала.

Зруйнували ю Татари,
 А Ляхи ще гірше.
 Нема куди Україні
 Жити тепер лішне.

Тож повернись буйнесенький,
 Будем і ту жити,
 Будем милу Україну
 На віки любити.

Смертию за ню поляжем,
 Будем ю любити,
 На сїй вільній Україні,
 Доки будем жити.

Збираймо ся братя милі,
 Будуймо Вкраїну,
 Як буде нис таких много,
 То вже незагине.

Не загине Україна,
 Наша рідна мати,
 Лише треба ю любити,
 Славов добувати.

Т. Федик.

ПІСНЯ ВІСІМНАДЦЯТА.

Збирав ся я до Канади,
 У віснісь діяло,
 Як родину полішив я
 Серце умлівало.

А о третій вже годині,
 Фіра заїзджає,
 Мене моя родиночка
 Сумно виправляє.

Вийшла моя вся родина
 І рідная мати,
 Чи буду тя мій спиночку,
 Більше оглядати?

Не будеш мя моя мамко
 Більше оглядати,
 Бо не знаю, чи ся верну
 До рідної хати.

Рідну маму я покинув,
 Тай рідного тата,
 Сам поїхав до Канади
 За щастем шукати.

Яка мені милі братя
 Була біда в краю,
 Та чого я тут приїхав
 До чужого краю.

Ходжу, блуджу по Канаді,
 За щастем шукаю,
 Нема щастя у Канаді,
 Як у ріднім краю.

Вернувбим ся як найскоріше
 До рідного краю,
 Но ся бою перевезти
 Без ту калабаню.

Волів би я в сухім льонді
 Кульку в лоб дістати,
 Ніж на шифі Карельсберга,
 Паландзу сідати.

Тая шифа та Паландза
 Добре возить люди,
 Ой за місяць і за два дні
 В Галіфакс прибуде.

Бо на шифі на Паландзі
 Добре їсти даэ,
 То, що бідний хлон у краю
 Псови викидаэ.

Із Гамбурга до Галіфакс
Не можна видіти,
Бо всі люди аж з голоду
Не могли ходити.

А хто мав ще який ґрейдар
Купив помаранче,
Бо на шіфі, ще зі всего,
Оно є найтаньше.

Ту найтаньшу помараньчу
Мусів хлоп купити,
Бо тим одним помаранчем
Мусів ся живити.

Не міг я ся помаранчем
Більше виживити,
Мусів я си одно яйце
Грубо заплатити,

Кухарови шклянку нива
Бо не хтів зварити.
Як зварив го, то зачавэм
Эго теребити,

Хоч не радо, алем мусів
В море викинути,
Приходилось із голоду
На шіфі згинути.

Дай ми Боже, милі братя,
 До краю вертати,
 Но не треба на Паландзу
 Вже більше сідати,

Бо на шіфі на Паладзі
 Добрі капітани,
 Хто ся їсти впоминав
 Хтів дати кайдани.

Оден жилок впоминав ся
 З росийского краю,
 Щому за те хтів зробити,
 Того сам не знаю.

Бо злашав эго за руки
 Тай го хотів брати
 Аж на той час усі люди.
 Зачали кричати.

Пан капітан поглядає
 На жида на люди,
 Зараз собі щось подумав,
 Що не добре буде.

Стережіть ся милі
 Нечистого бургу
 Не дайте ся опукати
 Дідови в Гамбургу.

Намалював він нам шифу
 З штирма коминами
 Він такої сам не відів
 Своїми дідами.

Як приїхав у Галіфакс
 Вся людь позлазила
 І всі разом ся молили
 Щоб ся затопила.

Ой Канадо Канадочко
 Яка ти є мила.
 Не одного ти богача
 Тутка одурила.

В дома жінка, діти плачуть
 Що не мають хліба
 А чоловік у Канаді
 Ходить гірш від діда.

Приїхав я до Канади
 Сумно мені жити,
 Бо ні хати, ії родини
 Ні з ким говорити.

Приїхав я до Канади
 Без жадної причини,
 Опустив я рідне село
 Всю свою родину.

Ой родино родинонько
 Яка ти мні мила
 Що без тебе у Канаді
 Непчасна година.

Як бісь була родинонько
 Зі мнов приїхала
 То бісь була родинонько
 Тутка заплакала.

Я в чужині загибаю
 По чужині блуджу,
 За своєю родиною
 Білим съвітом нуджу.

Тут чужая сторононька
 Тай люде чужій,
 Не пристануть до серденька
 Хоч і не лихій.

Най би які лобрі були
 Все не свої рідні,
 Я чужая чужиниця
 Між ними я бідний.

Ой по місті Вінніпегу
 Сумний походжаю
 І з чужини до родини
 Гадки посилаю.

Ох милая родинонько
 Чи мене згадаэш,
 Домовая сторононько
 Як же ти ся маэш.

Всюди люде купочками
 А я сиротою,
 Всюди люде з іграшкамп
 А я зі слезою.

Веселіть ся чужі люде
 Ой бо мені годі
 Мені втіхи вже не буде
 Аж у своїм роді.

Журба мене гризе нині
 Журба гризла вчора,
 Ой хто не був на чужині
 Той не знає горя.

Україно моя мила
 Жаль ми за тобою,
 Там родичі мої рідні
 Жена з дитиною.

Село мое, село мите
 Де я народив ся.
 І з клопоту з журби туги
 Аж ту ошинув ся.

Ходжу, блуджу, поза море
 Тяженько вздихаю,
 Ой Бог знаэ чи ся верну
 До своэго краю.

Ой прилети зазуленъко
 До мене в гостину
 І принеси мені вістку
 За мою родину.

Ой прилети соловію
 Тутка у Канаду
 Може би ти своїм співом
 Дав серцю розраду.

Я годину тут співаю
 А годину плачу
 Відав я тя родинонько
 Більше не побачу.

Коби Господь ми допоміг
 Де що заробити,
 До родини повернутись,
 Щоби в купі жити.

Гадка гадку побиваэ
 Чоловік думаэ
 Що на кождім його кроці
 Тутки смерть чекаэ.

Бо не оден ту в роботі
 Гине пропадаэ
 Вдова жена з діточками
 В краю ся лишаэ.

Полішти свою долю
 Чоловік думаэ,
 Лишив в краю жінку, діти,
 А сам загибаэ.

Т. Федик.

ПІСНЯ ДЕВЯТИЛЛІЦЯТА.

Молодая Катерина
 Стала розмисляти —
 Як би мені чосною бути.
 Злого не лілати;

Тії гульки і музини
 Роблять біди много,
 Відречу ся я від них же
 Поки житя моого!

Пошо мені молодій
 Чесноту теряти;
 Їслиб вмерла, що там буде,
 Чи ж могу я знати?

Тії съміхи і ті жарти
 Треба вже забути,
 Що я нераз виробляла
 Те страшно спімнути.

Вже від нині, кінець всему
 Черницею стану;
 Бігме, — люди ані оком
 На хлопців не гляну.

Вже й наділа Катерина
 Каптур на голову,
 Убрала ся в чорну сукню
 Тай молит ся Богу:

Великомученице патронко,
 Моли ся за мною,
 Бо я тяжко прогрішила,
 Сама себе боюсь;

Того хлопця обсьміяла,
 А сего здурила,
 З тим на прохід мала пійти,
 А з другим ходила....

Там за мене грішну
 Хлопці ся побили;
 Одні в корті посиділи
 А другі платили.

Як засіли до обіду
 У готелі гості —
 Я молодим дала мяса,
 Старим жили і кости.

І скривилась Катерина
 Як гріхи спімнула,
 Похилила головоньку
 З гризоти заснула.

— Бідна сестра може хора?
 Чернець Сава каже, —
 Треба там її завести,
 Нехай в ліжко ляже:

Най полежить, полекші —
 Трохи відпочине....
 Алеж личко як пампушок
 В сестри Катерини!....

Оченята як віроньки,
 Миготять скоренько
 Якжеж мені моя сестро
 Влізла ти в серденько!

Сава пукав до келії
 Сестри Катерини:
 — А може вам там принести
 Які медицини?

Попожу вам я лічитись,
 Щоби з ліжка встати
 І за те э я невозъму,
 Жадної заплати.

Лічив Сава Катерину
 З слабости тяжкої,
 А наконець повтікали
 З закону обоэ.

— А ти Саво був раб Божий
 Я була рабиня —
 З тебе Саво эсть господар,
 З мене господиня.

Ми на фармі із Савою
 Господарим вбоэ
 Люде христять що рік одно
 А мій Сава двоэ....

Тепер же я із Савою
 Покутоньку маю:
 Одно слабе, друге кричить,
 А третє вмпраэ...

Й. Д. Кравець.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТА.

Послухайте братя любі
Послухайте милі
Я вам скажу вірну правду
Але не всю нині.

Братя мої любі милі
Прошу послухайте
Не гадайте що я брешу
За правду приймайте.

Ой прийшов я раз до корчми
В неділю з раненька
Наставляэ війт ми льосик
Головко бідненька.

А я эго взяв у руки
Тай став тай думаю
Що двайцятого марта
Ставити ся маю.

На девятнайцятого
Я ся вибираю,
Тато старий, мама стара
З жалю умлівають.

Ой прийшов я п'єред пани
Ставэм розібраний
Ту крикнули „асинтир”,
Щом до войска здалий.

Довідались тато мама
 Що мене віддали
 Тай за мною молоденським
 Ревно заплакали.

А я хлопець молоденський
 Не журю ся з того
 Спустив собі файнно волос
 Забавляюсь много.

Спустив собі файнно волос
 Тай робю ся паном
 Колись мундур зафасую
 Тай буду жовняром.

То я з весни до осени
 Нічо не робив эм,
 Лише ходив съпівав, гуляв
 Людські діти бивэм,

Биймо вікна, ломім илоти
 Бо ся розійдемо,
 Бо ми такі молоденські
 До войска шайдемо.

Бо ми такі молоденські
 Хороші на вроду.
 Вибираймо всі ворота
 Покидаймо в воду.

А люде ся допитують
 Коли йдуть рекруті,
 Коли ся тих гайдамаків
 Із села позбути.

Вже родичам докучаз
 Гризти ся зі мною,
 Іди сину й не давай
 Чутку за собою,

Але як то каже тато
 Треба тоэ знати
 Якось треба з своїм сином
 Тепер попрацатись,

Злагодили мені куфер
 Тай грошей ми дали
 Тай за мною молоденським
 Ревно заплакали.

Посідали ми на фіру
 Ідем до колэї,
 А все собі гадаюмо
 Як то буде інші.

Приїзджаєм до колэї
 Не дуже ще пізно
 Забираємо білэти
 Не дуже завізно.

Посідали на колію
Ідемо до Львова.
Лишила ся дівка твоя
Лишила ся моя.

Привели нас до касарнї
Казали нам спати.
Розглядаюсь на всі боки
Рідна-ж моя мати,

Тут на мене завірив ся
Тай вже докучає.
А все мені кождий каже
Що він мене знає.

Оден каже їхав з ліса,
В тебе ночував я
Другий каже, що в тім селі
На весілю грав я.

А чи тямиш як ти ходив
З тою білявою,
Як ти єї зачіпав
Не давав спокою

А я бідний нич не кажу
Стало мені стидно.
А чи тямиш як ти казав
Вшистко мені єдно.

А фельфебель філізуэ
 Мундур фасувати
 А я дудний питаю ся:
 Куфер замикати.

А він крикнув марш по мандур
 А ти сукій сину
 А я бідний напудив ся
 Тай усьо шокинув.

Ми на горі в магазині
 Мундур фасували
 На долині нам з куферків
 Всю позабирали.

А пан фрейтер виступаэ
 Тай школу тримаэ
 О зицирці о візитах
 Як то все бував.

А пан фрейтер помругують
 Щоб шнапс показати,
 Подаруэ ще на таѓвах
 Раз вирокувати.

А пан капраль ще не пили
 Тра ся поставити
 Бо я забув що ся маю
 В них замельдувати,

Встав я рано зробив ліжко
 Біжу по горівку,
 А пан фірер занюхали
 Ідуть на протівку.

А где ходив ти рекруте
 А ти сукай сину.
 А я бідний нащудив ся
 Щом мало не знинув.

А где ходиш ти рекруте
 В когось мельдував ся.
 В пана фрейтра нині рано
 Як я вибираєв ся.

Та ти з фрейтром балакаэш
 Мені не мельдуэш
 Та я старший як пан фрейтер
 Ти того на знаэш.

Не дивуйтесь пане фірер
 Що я балакаю
 Чи ви старші, чи молодші
 Я того не знаю,

А пан фрайтер троха старші
 Старші виглядають
 Бо пан фрайтер ще до того
 Більші вуса мають.

А ти дурний, ти рекруте
 Тоэ мусиш знати
 Хто э старший, хто молодший
 По штернах пізнати.

На давуйтесь пане фірер
 Нас того не вчили.
 В нас чи старі чи молоді
 Штерна не носили.

Скінчилисьмо балакати,
 Принестиби вудки
 А я бідний вже не маю
 Ні крейцаря тутки.

Пожичив бим де у кого
 Коби хтс хтів дати
 Не жалував би я потім
 І ринський віддати.

Ой служив я цісарови
 Три роки в гонорі
 В п'ятьдесятім регіменті
 В чвартім батальоні.

Дослужив ся я такого
 Малом не загинув
 Мусів втічи до Канади
 Рідний край покинув.

Аж тепер я нагадав ся
За давні пробутки
І ось то є описую
В отсїй книжці тутки.

Т. Федик.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ ПЕРША.

В нас у краю газдувати
То велике горе
А хто хоче грошей мати
Най іде за море.

Як приїде він за море
А потім за гори
Тут він зараз розпізнає
Яке тут є горе.

Хто гадає, що за морем
Гроші назбирає,
Але вперед тут за морем
Він біди зазнає.

Тут є правда досить грошей
Лиш трудно їх мати
Бо на гроші треба гірко
Тяжко працювати.

Хто дістане тут роботу
 Яхая година,
 Бо піт очи заливаэ
 Що кожда хвилина.

Як дістане тую пейду
 Що з нею робити,
 Чи до дому эй післати
 Чи собі лишити.

За ту нещасливу пейду
 Тре шматэ купити
 І до штору тра віддати
 Довги поплатити,

Жінка з краю знов лист пише
 Мужу мій хороший
 Чом ти мені мужу милив
 Не пришлеш що гроший.

Чи не знаеш що ту треба
 На ріжні видатки
 Вже забрали всі добутки
 За тиї податки.

Жінка знову листок пише:
 Що мужу з тобою,
 Бо тут тужать твої діти
 Дуже з тобою.

Діти тужать і сумують
 І нераз заплачуть,
 Що вни тебе мужу милий
 Так довго не бачуть.

Ти покинув мене з дітьми
 На божую волю
 А я сиджу тай сумую
 Оплакую долю.

Ти поїхав на чужину
 Я те не забуду,
 Коли ж я тя мій миленький
 Виглядати буду.

Не жури ся моя мила
 На Бога нѣдій ся
 За два роки мене в дома
 Напевно сподій ся.

Прози тамка пана Бога
 Й я буду благати,
 Щоб ми поміг у дорозі
 До дому вертати.

Но зароблю на дорогу
 І то що я стратив,
 Тогди мишлю я до тебе
 Назад ся вертати.

Во в Канаді тому добре,
 Що жінки не має,
 Во за домом нич не тужить,
 Нічого не дбає.

Як напэ ся, то забуде
 За рідную маму,
 Тілько мислить як дісгати
 Яку красну даму.

Котрий лишив дома жінку
 А ще молодую,
 Тай до дому п'єсилаэ
 Пейдочку цілую.

Жінка пейду як дістане,
 То ю аж цілуэ,
 Та найперше собі купить
 Спідницю новую.

І забуде, що довг має,
 Що треба віддати,
 Нерше хоче за ті гроши
 Файненсько сл врати.

І вна собі знов замовить
 Чобітки хороші,
 Во надію вона має,
 Що знов прийдуть гроши.

Вна не знаэ, що муж бідний
 Аж по скалах лазить.
 І що йому від роботи
 Аж скіра облазить.

Нераз йому кріавий піт
 Очі заливаэ,
 Нераз йому поща плечі
 І смерть заглядаэ.

Намішу я до родини
 Най той лист читаэ,
 Коли той лист не говорить.
 Голосу не маэ.

І з чужини до ролини
 Рад би я злетіти,
 Щоб звитати тата, маму
 І жінку і діти.

Я лиш гадку таку маю,
 Но я крил не маю;
 Тра шіфкарту заплатити,
 Іхати до краю.

Т. Федик.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ-ДРУГА.

Приїхав я до Канадп,
Щоб по заробити,
Щоби свою лиху долю
Троха полішити,

А в Каналі добре бути,
Добре панувати,
Мушу їсти сам варити
І сам шмате прати.

А в Канадї добре бути,
Добре панувати,
Як зароблю троха грошей
Й то тра на трен дати.

Так в Канадї гроші круглі,
Як в старому краю
Тиждень ношу їх в кишени
На другий не маю.

Кождий скаже, що такого?
Певно прошивавэ,
Приїдь сюда то пізнаэш
Где ся гріп дівае.

Не ма грошей у кипєни
Мусить бідувати,
Мусить тиждень іти пішки
Роботи шукати.

Ту в Канаді на фармах
 Так народ пануэ,
 Першу річ на господарство
 Фузію купуэ.

Як би фузії не купив,
 То би не міг жити,
 Боби немав чим від себе
 Звірину гонити.

Всякі злидні є на фармах,
 Ще одна причина,
 Як дитина му ся вродить
 Пять літ не хрещена.

Нема кому охрестити,
 А далеко нести
 І так оно нехрещене
 Мусить далі рости.

Ой на фармах добре бути,
 Добре панувати,
 Тра голову від комарів
 В мішок завивати.

Ту вже народ привикаэ
 На усякі муки,
 Бо ту комарі кусають,
 Як які гадюки.

Ой на фармах нашим людям
 Жити не согірше
 І звірини э до волі
 Комарів найбільше.

Ой не раз він заспіває,
 А не раз заплаче,
 Бо він краю рідненького
 Уже не побаче,

Правда, що ту э фармарі,
 Що си жиуть гойно,
 Уже він так не бідуэ
 Э всего ловольно.

Бо він борше ту заіхав,
 Та взяв добру фарму
 Хоть з разу він набідив ся,
 Але не на дармо.

За то тепер він шануэ
 І гроті шпаруэ,
 Бо він маэ землю красну
 Вже і не корчуэ.

До такого добре ити
 Гроший заробити,
 Бо від ночи тра до ночи
 Тяженько робити.

**Робив і я фармаря,
Мушу оповісти,
Як би не тая калина
Не мав би що їсти.**

**Через калину баби в літі
Спідниці подерли.
Якби в зимі її не мали
З голодуб померли.**

**Приїхав я до фармера
Аж в зимі в гостину
Не ї в ніц що іншого
Лиш одну калину.**

**Щей затоэ зачав мені
Грубо рахувати,
Во за місяць двайцять кортів
Казав нарубати.**

**Щей на тім ся не скінчило
Ті корти робити
Ще тра було іх худобу
До дня обходити.**

**Три місяці я так робив
Від ранка до ранка,
Нім він дістав з Вінницегу
Знову імігранта.**

Дав мені чек аж до банку
 На десять долярів
 Аж так я ся сьвітнов бідов
 Відрізав фармерів.

Котрий такий ёще фармар
 Най то прочитає
 Як дістане емігранта
 Най ся не знущає.

Бо емігрант ту не знає
 Як ся обходити,
 Бо не знає где є лішче,
 Где тяжше робити.

Не гнівай ся фармарику,
 Що ту так ся пише,
 Ой не оден у фармарів
 І здоровлэ лише.

Як возьме го до роботи
 Ліси корчувати,
 То він мусить як чорний віл
 Тяжко працювати,

Ой кінчу я ті гаразди
 Конец моого стиха.
 Історію про фармарів
 Кінчу вже до лиха.

Т. Федик.

ПІСНЯ ДВАЙПЯТЬ-ТРЕТА.

Згадав я край заморський
Тай став розмишляти. . . .
Ta не міг я від старости
Пашпорту дістати,

Ой ходив я до старости
На тиждень три рази,
А староста питає ся;
Де йдеш сину вражий?

А я зму відказую:
Дай свідоцтво моє,
Я поїду до Кнади,
Бо тут у неволі. . . .

Як прийшов час відходу
І тая година. . . .
Ой, сходіть ся сестри, братя,
Вся моя родина.

Ой сходіть ся сестри, братя
Сходіть ся швагрове,
З болем серця Вас прощаю;
,,Бувайте здорові!",

Виїхав я за хрест білій
На биту дорогу.
Здоймив шапку, поклонив ся,
— Бувайте здорові!

**Село моє ріднесьеньке
І ти церкво-мати,
Бо Бог знає, чи ся верну
До тебе вмирати...**

**Приїхав я до стації
Щоби білэт взяти,
Облили мя дрібні сльози
Не міг і стояти.**

**Посходила ся родина;
Ах, як болить серце....
Пан кондуктор взяв за плече
Й замкнув мною дверці...**

**Приїхали до Канади
Тай стали злазити,
Й тут зійшлись Канадийці
На нас ся дивити.**

**— Нежуріть ся добрі люди,
Кажуть, не зле жити,
Тут за морем, у Канаді,
Есть на чім робити!**

**Вже не пілутъ Ваші діти
Паньскі воли бити....
І за шустку пани Вами
Не будуть служитись!.**

Ту безкрайний степ широкий,
 Ту свобода, братя!
 Будьте чесні і розумні
 А знайдете щастє!...

Н. Гакман.

ПІСНЯ
 ДВАЙЦЯТЬ-ЧЕТВЕРТА.

Мати-ж моя мати
 Мати-ж моя мила,
 Не дай мене за „фармера” —
 Буду нещаслива!

„Фармер” лиши те й діл,
 Що оре та й сіл,
 А молотить так тяженько,
 Що аж серде мліє....

Молотить татарку,
 Овес і пшеницю,
 А в запалі помолотить
 Й свою молодицю....

Мати мене не слухала,
 За „фармера” дала
 А я трошка ноплакала
 Й давно перестала.

„Фармер” не є вовком, —
 Бачу добре нині —
 Любить також й мене трошки
 Попри свої свині.

А коли й молотить,
 Так я потім гарно
 Розпізнаю і признаю.
 Що се не задармо.

Чалий.

ПІСНЯ ДВАЙПЯТЬ-ПЯТА.

Засьпіваймо си в Канаді,
 Хоть робота ще не в ладі,
 Щоби поля обробити,
 То не будем так бідити.

Коби поля поорати
 То вже будем панувати,
 Тут пшениця росте гарно
 Овес, ячмінь як звичайно.

Бараболі все великі,
 Грушки, сливи ростуть дики
 Де лозина і трепета,
 Там капусти, як решета.

Але треба корчувати,
Не треба ся лінувати.
Що посіаш, то все буде,
Не даремні будуть труди.

Досить сіна, досить ліса,
Волового досить мяса.
Як не маеш, то пилюеш
Ще-й другого погодуеш.

Э порічки і оріхи,
Мають діти досить втіхи.
Ягід, вишень подостатком
І бараболь э з додатком.

Кукурузи не доходять
Огірки ся мало родять,
За гарбузи тре забути,
Бо мороз ім не даст бути.

Ляхів братя тутъ не маэм,
То си пісню заспіваэм:
Щоб здобути лучшу долю
І народну мати волю.

Н. С.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ-ШЕСТА.

Заїхав я у Канаду
За води, за гори,
Відай вже я не верну ся
До дому ніколи!

Ой стану я молоденький
Гіренько заплачу—
Бо я свої родинонъки
В Канадї не бачу!

Не бачу я молоденький
Бом пішов съвітами,
Бо не міг'эм витримати
З тими ворогами.

Тут ні брата, ні сестрички,
Ні рідної мати —
Не маю я молоденький
Що кому сказати.

Нема з ким ся порадити
Тай поговорити,
А вжеш мені молодому
В самотині жити!

І тужу я в чужім краю
В день тай у ночи
Аж мені з тої туги
Запали ся очи.

Мої очі, карі,
 Бистренько давлють ся
 За Україну-Неньку рідну,
 Все сльовеньки ллють ся.

Та як мені не плакати
 Тай не голосити
 Що так тяжко в напім краю —
 Аж не можна жити.

Не мож жити братя милі,
 Бо кождий здирає,
 Що ся стане за се далі
 Ніхто не гадає.

Чого так друтъ бідолахи
 Кождий ся питає?
 Во наші народ за мросьвіту
 Нічо не гадає.

Тому кличу до Вас братя:
 До книжки берім ся
 Та покиньмо старий звичай
 На людий дивім ся.

Годі вже нам у темноті
 Цілі віки жити,
 Час вже і нам бути мудрим
 Та краще дивитись.

Іван Козак (радикал).

ПІСНЯ ДВАЙПЯТЬ-СЕМА

(Старий а новий край.)

Там на сході сонця
 Наша вітчина
 Там наш край родимий
 Русь-Україна.

Там-то ми зростали
 В рідної мати,
 Та не судилося нам
 В ній умирati.

Непраслива доля
 В съвіт нас прогнала
 Ляхівска неволя
 Бодай пропала.

Де в могилах кости
 Дідів, прадідів,
 Там наш край родимий
 Від давних віків.

Де вкраїнська пісня
 Під хмари луне,
 Соловій щебече,
 Горлиця гуде.

Де руська дітвора
 Бистро брикаэ,
 Пастух на сопілці
 Сумненько граэ.

Де косарі в ряди
 Покоси кладуть,
 Гарній дівчата
 Там серпами жнуть.

Де той жайворонок
 В гору підлітаэ
 Чародійним співом
 Рільника витаэ.

Ой там Україна
 Наша рідна мати,
 Та відай у ній нам
 Більше не бувати.

Ой вже не бувати
 Щашими ногами
 Більше не здібатись
 З чорними Лхами.

Там земля повна
 Руської крові,
 Яку проливають
 Напі вороги.

Хотячи Україну
 Зі сьвіта змести.
 Гадають бідняги
 Польщу завести.

То „косьцюл” збудують
 Бабів приманять,
 „Шкаплэржуф” напхають,
 „Ружаньцув” учатъ.

То у парляменті
 Руські права допчуть
 „Нэх жиэ Польска”
 Дзюбами трескочутъ.

Тому лиха доля
 У сьвіт нас прогнала
 В західній Канаді
 Нас порозсинала.

Лиш дух український
 Як жив так живе
 І мов корінить ся
 У новій землі,

Але в Гальчині
 Дорогій братя .
 За тих бідних братів
 Нам не забувати.

Ляхи шовіністи
 Тягар накладають
 Нарід український
 Страшно зневажають.

Ой зневажають
 Мужів пробивають
 Наших братів кровцю
 Піски вицивають.

Полишились вдови
 І сироти біdnі,
 Й чого ж ми дожились
 В Україні ріdnій.

І доки ж нам ждати
 На лихо глядати
 Лихо нас не лишить
 Як будем дрімати.

Чи ж не докучило
 Долі виглядати
 Проминули віки
 Той ще не видати.

Але не задовго
 Вже ся час зближає
 Воскресне Вкраїна
 Й в славі засияє.

І від ясних лучів
 Вороги погинуть
 Ті, що замучили
 Нашу Україну.

І. Денис.,

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ ОСЬМА.

Мої любі щирі братя,
 Що вам написати?
 Як в Канаді ми живемо
 І що в нас чувати?

Тут наш народ мало дбає
 В просвіті — науці,
 Лише сварки та роздори
 Все в нас є на думці!

Своєї праці не марнуймо,
 Не даймо за дармо
 І друг друга пошануймо,
 То так буде гарно!

Тоді будем всії люди
 Та ще наші діти
 Поляшимо ту ненавість
 Горїмсь до „Просвіти”

Занехаймо піянику,
Бо її так гарно жити.
Щоби злого не лучилось
Родині лишити:

Всякі народи іначе
Мицій брате роблять.
Діти малі — розумні,
Бо до школи ходять

Суть вже школи, учителі,
Та в дітей дозорця
Відсн съвітло правди вийде
Як ясність від сонця.

Тоді милі братя, сестри,
Всім вам гаразд буде.
Посилайте діти в школу
А будуть з них люди.

Бо та школа і наука
До життя — дорога,
Бо наукою поборем
Клятого ворога.

Не нарікай, мицій брате,
Що руске нездале
За що предків Ляхи колись
Мучили — рубали.

Тут Канада — земля вільна,
 В ній вільній люди,
 Свої мови не цуратись
 А добре нам буде!

Нашим предкам жилось добре,
 Колись волю мали
 А „ми” через „Ляхів, Жидів”,
 В Канаду забрались.

Довелось нам ту Русинам
 В вільній землі жити,
 Лише треба між собою
 Гнів, роздор лишити!

Треба вчитись на тій волі:
 Русин, чи противник,
 Уніят, чи православний,
 Так римо католик.

Та нам треба разом жити,
 В милості, любові,
 А ж тогди зможем зробити
 Конець роздорови!

Треба нам ту памятати
 Хто ми, чий діти,
 Прийде з часом їх лишити
 Щоби не бідити.

Наша земля рідненька
 Там Ляхам лишалась,
 А нам і дітям в Канадї,
 Щоб доля збільшилась,

Подаймо си щиро рукіп
 Так як Христіяне
 А за сварні та роздори,
 Най сліду не стане!

От тепер вже милі братя
 Я қінчу писати
 І бажаю всім Русинам
 Газети читати:

Бо ми братя розсіялись
 По степах Канади,
 Через нашу часопись
 Подамо си ради.

Останьмо ся здорові,
 Майтесь що раз ліпше,
 Колись буде нагодонька
 Поговорим більше.

Гр. Вурак.

ПІСНЯ ДВАЙЦЯТЬ ДЕВЯТА.

(Війна)

Коли вішують,
Що війна буде,
На заріз братимуть
Молодії люди.

Де кров тепла ллеть ся
Там страх і тревога.
Чиж та жертва мила
Для Господа Бога?

Щож ті царі роблять,
По що війни точать,
За що бэ брат брата
По степу волочать.

Жебраків каліків
По війні прибуде,
Який з того хосен
Для держави буде?

Чиј Росія з війни
Що добре зробила
Одних постріляли,
Других потопила.

З того в краю бунти,
 Помір та тревога,
 А люди говорять,
 Що кара від Бога !

Коли починають
 Той танець кровавий,
 Оружія кроплять
 І по церквах іправяТЬ.

Піддають охоти
 Милими словами
 Самі путь в палатах
 І їдять з женами.

Попи нас хрестили,
 Над нами читали,
 Щоб ми з Богом жили.
 Так нас научали.

А навпаки друга
 До війни присяга
 Йти людей стріляти !
 Чиж то Богу слава ?

Коли сильні мира
 Так нас вміють вчити,
 Хай самі спробують,
 Чи смачно ся бити ?

А ми ся подивем
На ту їх відвагу,
Руками поплещем,
Ще й крикнемо: „браво‘, !

Я. Д. Кравець,

**ПІСНЯ ТРИЙЦЯТА,
В ПАНА НА СЛУЖБІ:**

Зима.... голодівка у селянській
хаті,
Крізь стріху подерту, снігу на-
міта,
Схиливши голову, захмутивши
очі,
Сидить вся родина, тисне ю жу-
руба.

Голодом зморені кричать дітваки
І цей холод у хаті пануз,
Ах тату татуню, я щоньки хо-
чу,
Найменше дитя лементуз.
Нічо не сказавши, голову підні-
сши
І ласкавим зором глянув на дитя

Капелюх узявиши, з дітьми попи-
 ращав ся,
 Пішов до панського двора.
 Црийшов на подвір'я приста-
 нув троха,
 З жалем на будинки глядить,
 Що мов перла в морю красуєсь
 глибокім,
 Так само і двір сей в блеску ми-
 готить.
 Згадав свою хату, де снігом ме-
 те,
 Та де ю до двора рівняти!...
 Пан дідич вельможний у лішній
 буді
 Каже пісір своїх тимати.

Отяминувся з задуми і капелюх
 скинув,
 До дверей кухонних мандрує,
 Хоч знає, як тамка і з хлопом
 обійдуться,
 Всеж панської ласки пробує.
 В тім втворились двері, — ку-
 харка виходить,
 Несе на тарелях панські обгри-
 зки,

Глипнувші на нього пішла собі
далі.
Навіть не спитала чого хочеш
ти.
А вештиувшись з відтам зайдла
знов до кухні.
І двері заперла за собою.
І знов довелось йому як і перше
Стоять на морозі з голою голо-
вою.
Нарешті відваживсь... до дверей
запукав,
Вийшла висока жінка,
Чого хочеш тутки, що ся ту во-
лочиш!...—
Грізними словами спитала вона.
Я-би просив ласки у пані вель-
можной,
Щоб мене до пана пустили.
В мене в хаті голод великий па-
нуэ.
Може-би на службу приймili.
Стала, подумала. — Чекай чоло-
віче,
Бо пан по сніданю ще спить.
Потім, як виспить ся ти підеш-
до него,

То може ту просьбу взгляднить,
 Постояв ще хвильку, аж і пан
 виходить
 Вусатий, товстенький собі,
 Взрівши добродія, неначе би Бо-
 гу
 Наш мужик гоп йому до ніг!
 Вставай любий брате! так ся не
 годить
 Меві мов Богу до ніг надати,
 Хочу знати „брате“ чого ти
 прийшов,
 Що доброго будеш казати.
 Ох пане любенький! та де то до-
 бро
 Буде ся в мужика тримати,
 Воно нас не любить, геть від
 нас втікає
 У панські двори палати.
 Не кажи брате такую дурницю,
 Кажи що маеш казати,
 Бо за твоїм ділом не буду я дов-
 го
 Тутки на морозі стояти.
 Не велике діло милостивий па-
 не,
 Хочу в Вас служби просити;

Дайте ми службу, ох паноньку
мплий.

Буду за Вас Бога молити.

Службу дам ти ..брате“ і то не
тяжкую,

Нічого не будеш двигати.

Вчора відійшов мій теть варто-
вий

То ти будеш двір вартувати.

А за працю тую я тя не вшукаю
Заплачу гарненько, як Бог при-
казав,

Бо не такий я є чоловік,

І щоби я ще зі слуг моїх драв.

Маэш шісіку денно і ті обгриз-
ки,

Що кухарка там викидаэ

Мусиши знати брате, що такая
служба

То дуже а дуже є вартна.

А як будеш вірно мій двір стояти
рожити

І добре все меш пантрувати,
То колись позволю тобі в моїй
хатці

Скілька патиків рубати.

Бо знаеш мій брате, що осей зи-
ми

Паливо дуже дорогое стало.
Тож сам бачиш брате лише роз-
думай

Яке дістаєш ти від мене добро.
Будь здоров Іване, а не забувай,
У пятій на варту прийди,
Тимчасом в дарунку від іцирого
брата

На ось сю шістку прийми.

Ясна нічка із морозом,
Миготять зорі яскраво.
Ходить Іван по подвірю
Розглядаєсь в ліво й в право.

На нім кожушок тоненький
Нема вовни лише скіра,
Мороз тисне без ваганя
Але в Івана тверда віра.

Бо як на тоэ присяг
Майна сокотити,
То вже мусить сиротисько
І в морозі робити.

Прийшла уже дванайцята,
Іван ше вартуэ,

Все ще таки мірить кроки
В голові міркуэ:

Коби я мой хотъ в житю раз
У перинах виспавсь з жінков,
Аби хотъ раз скропить горло
Тов що панок пэ горівков.

Пан спати собі у перинах
І гадки не маэ,
А мені від морозу
Аж дух завмираэ.

Та все таки буду ходить
Щоб знов мою віру
І за своэ пцире діло
Дістану лров фіру.

Ходить Іван по подвірю
Кроками новоли
Та що хвиля усе дужне
Мерзнуть йому ноги.

Зачав Іван чимраз дужше
Наперед ступати,
Ta' ту все більш зачинаэ
Мороз притискати.

Вже сів Іван коло брами
Й ноги підтягаэ

Та тим кожухом без вовни
 Ноги накриваэ.
 Та біда! кожух не гріэ
 Бо вовни не маэ,

Тимчасом вже ціле тіло
 У дрощі хапаэ.
 Нараз тепло, милесенько,
 Іванови стало.

Наче-би го перинами
 Щось понакривало
 І снить ся му що із двора
 Пана виганяють,

А всі слуги і служниції
 Йому ся кланяють.
 Увёли го до покою
 Убранэ скидають

Ту в панські перини
 Його уставляють.
 Навкруг сьвітла ясно горять
 Весело мов в раю,

От тепер я, дума Іван,
 Гаразду зазнаю.
 На другий день небіщика,
 Зимного як лід,

Знайшли слуги скарбовій
Недалеко від воріт.
А пан дідич, так як браток,
Запряг коні гарні
І дав приказ щоби тіло
Взяти до трупарні.

Гриць Загоренко.

(1.) ПІСНЯ (1.)
ПРО
М. СІЧИНСЬКОГО.

Гей, Ви, братя, Українці!
Шодякуйте Богу.
Що наш герой Мирослав
Забив ту тревогу.

Граф Потоцький, шляхтич поль-
ський
Був велика риба,
Тай приятель аби який,
Для пана і жида!..

А ти руський хлопе темний
Не мавесь оніки,
Зато увільнив тебе від ката,
Мирослав на вікп.

Вісімдєстъ міліонів,
 То ще мало було,
 Так то йому бракувало,
 Ще четверту кулю.

Так то кождим ся належить,
 Вельможним особам,
 Що не дають житя — долї
 Руськимхліборобам. . .

Польська пляхта як за „*królów*“¹⁴
 Верх до всього маэ,
 Та з бідного хлопа сему
 Шкіру іздоймаэ.

Слава тобі Мирославе,
 За твій гарний вчинок!
 Що не боявсь положити,
 Житя в поединок.

Нам то, братя Українцї,
 Легко все списати.
 Але тяжко Січинському,
 В вязниці чекати.

Тому, братя, Українцї,
 Помолім ся Богу,
 Щоби пана Січинського
 Впустили на волю.

Граф Потоцкий не варта був
 Січинського роду,
 І гріх за се, щоб карали
 Так славну особу.

Ой ви Ляхи — шкіро-лупи!
 Із штирма ногами,
 Сподійте ся часу того,
 Що так буде з вами! . . .

Н. Томашевський.

(2.) ХТО ТО Э? (2.)

Мав він серце щире,
 И душу горячу,
 Розум і відвагу, —
 Охоту козачу.
 Сила його духа
 Лаврами ся вкрила,
 А рука за кривду
 Ворога пімстила.

Слава тобі брате,
 И імени твому,
 Честь собі здобувэсь
 И народу свому.
 Нині вже прозріли

Сина України, —
 Кривду пімстять свою
 І двигнуть з руїни.
 Й славу і волю —

М. С. К.

Побідив він теэ
 І згладив зо съвіта —
 Мордерства й недолю.
 Серце його чуло
 Тягарі народу,
 Й далось на муки —
 Вирвати свободу.

Сам ся дав вязнити
 Як який злочинець.

За свободу й волю —
 А Ляхівский конецъг
 Козак молоденький
 Розраду дав собі
 И показав Ляхам
 Вирочний знак в гробі.
 Доказав він того
 У своїм геройстві,

Не стерпів віп кривди —
 А пімстив ся вбйстві.

Розважав він добре
О що сподівав ся,
Довершив він свого:
Убійством пімстив ся.

Т. Федик.

(3.) ХТО ТО ІЗ? (3.)

А хто так знущав ся
Нал бідним народом,
Доробив ся того, —
Розійшов ся з родом
І марне загинув.
І скарби лишились. . . .

Попрацяв ся з сьвітом,
О що сподівались,
Те з ся сповнило,
О що ся старали,
Цілий сьвіт народу
Котрі кривди мали,
І так ся сповнило —
Й пімста упала,

Боротьба зі шляхтов,
У краю настала.
Восвода шляхти

Гнобив руский нарід.
 Не діждав він того,
 О що робив завід,
 Бо народ дізнався,
 И з'організувався.
 Тай ся так удало, —
 И роздор начав ся.
 Ляхи так думали:
 Е, що хто нам зробить!
 Маэм своэ право. . . .

Буде для угоди,
 І будем панами,
 Доки сьвіта стане
 Нічо нам не зроблять —
 О, такі Русіни!
 Гей, чекайте, Ляхи,
 О, злобні погани,

Не діждете того,
 Ані ваші панни;
 Разом всі підемо,
 О лучшою долю
 Добудем ми свого, —
 Усунем неволю. . . .

Т. Федик.

Читайте початкові букви
кожного рядка в долину, а дові-
даєтесь хто то є.

ДУМКА ПРО СІЧИНСЬКОГО І ПОТОЦЬКОГО.

Ой у Львові у палаті —
Граф Потоцький у комнатах.
По комнатах проходжав ся,
Тай глубоко задумав ся.

Ой як єму не думати,
Треба Польшу будувати!
Тай від моря аж до моря,
Щоби Поляк не знов горя;

Щоб до праці він взяв ся,
Кровцев руськов годував ся.
Та чи вдасть ся — хто се знає,
Русь зі сну ся пробуджає!

Русь зі сну ся пробуджає,
Справедливости бажає.
Дай нам школи, дай просвіти,
Щоби вчились наші діти;

Так, як ми не бідували,
Ворогів не годували.
Хлопи хотять панування,
Риболовлі, польовання.

На старостів нарікають
 І жандармів преклинають,
 Що їм віча розгнаняють,
 Багнетами пробивають.

Скарг, домагањь тисячами.
 Й викрикують за плечами:
 Нам належить, дайте пани,
 Не ласьте нам — возьмем саме.

Треба війско посылати,
 Тай різнею буýt спиняти.
 Треба строгий розказ дати,
 Щоб син батька йшов стріляти.

Щоби різав рідну неньку,
 Брата, сестру і миленьку.
 Ой дам я вам рускі ҳами!
 Попливне кров потоками,

Бо мї паці, мп могуചі;
 Пішлем куль як граду, тучі.
 Пан Потоцкій так гадаэ,
 Що эго жде він не знаэ.

Час візити вже зближив ся,
 Тай Січинський зголосив ся
 Зголосив ся до візити,

Недоступніть мої ласки,
 На посаду маю Ляшків
 Я го пущу до візити,
 Щоб лиш они замилити.

Ой збрешу я, збрешу гладко —
 Що для всіх я рідний батько:
 Для Русина і Поляка
 В мене ласка є однаака.

Я посаду обіцяю,
 Тай в надії потримаю.
 Щоб в надії сидів тихо,
 Тай не роблю панам лихо.

Щоб в надії міг дрімати
 Не йшов хлонів просувачати.
 А онісля як сам знаю —
 В нім провини пошукаю.

Маю на се майстрів много,
 Що осудять невинного.
 Бунтівніком він назве ся
 І посади не діжле ся.

Такі пляни граф готує,
 Що з ним станеться, не віщує.
 Вже зібрались до візити,
 Щоби з ним поговорити.

Прийшла черга і на сього
На героя молодого.
На героя молодого
Мирослава Січинського

Несе в руці пашір звитий
Тай револьвер в нім закритий.
Вступив, двері зачиняє
Тай револьвер добуває.

В Потоцького він зміряє.
Тай до него промовляє:
За Каганця віце-крулю
От-се маєш одну кулю!

За Горуцко другу маєш!
Вже ся з съвітом розiproщаєш.
Вже не будеш Русь давити,
Маєш трету — та йди гнити!

Потоцького страх проймає,
Руками ся закриває.
Страх проймає эго душу,
Жита хочесь, вмерти мушу.
μ

Впав Потоцкий, качає ся,
В своїй крові купає ся.
Купає ся в своїй крові,
Се за сироти за вдови.

Се за зъвірства, се за гнети
 Та за кулі і бағнети.
 Напружив він свої сили,
 Гай ще крикнув щоб зловили.

Мирослава вже тримають,
 Потоцького підіймають.
 Мирослава ухопили,
 Тай кайдани заложили.

Ой кайдани заложили,
 Тай в темницю посадили.
 Ой сидить він в казиматі:
 Граф конаэ у палаті.

У палаті граф конаэ,
 Тай минувшість споминаэ;
 Ох страшно я пом'ялив ся;
 З Русинами не числив ся.

Я всіх їх мав за худобу,
 Се жене мене до гробу.
 Треба було лад зробити;
 По братньому з ними жити.

Рівне право було дати;
 Не лиши своїх підпирати.
 Старавсь Польщу укріпити,
 Та щоб руську кровлю пити,

Велів військо посылати,
 Та невинних мордувати.
 Упала їх кров на мене,
 Тай до гробу мене жене.

Все що зробив я літами,
 Стало враз перед очами,
 Ті, що плачуть день і вночи,
 Сталі мені перед очи.

Ось їх плачі тут лунають,
 Моє серце розривають.
 Став Каганець перед очи,
 Чого ж він тут в мене хоче?

Тай всії ті єму подібні
 І сироти малі дрібні,
 Всі плачуть, нарікають,
 За весь мене обвиняють.

Ох, як страшно, ох як грізно,
 Тай каятись вже за пізно.
 Ой який я був завзятий:
 Тепер вірю щом проклятий.

Вже до смерті я зближаюсь,
 Най з родинов попращаюсь.
 Прощайте ми жено й діти,
 Вже вас більше не видіти.

Тай не жалуйте за мною,
 Сам я всему причиною.
 Як би знали всі камрати,
 Як то страшно умирати.

Як би на се памятали,
 Русинам зла не ділали.
 Тоби они людьми були,
 Сего горя уникнули.

Ой як страшні ті привиди
 Як рвуть серце ріжні кривди!
 Як забити совість мою?
 Не дає мені спокою.

Тії плачі, тії стони,
 Нещасливців міліони,
 Оні мене окружають
 Мені в очі заглядають.

Ой почав граф кидати ся
 Із сим сьвітом прощати.
 Як зачав ся протягати,
 Мовби рвали его кати.

А при кінци збив ногами;
 Так будуть всі такі пани.
 Тай Потоцкий вже скінчив ся,
 А Січинський утішив ся.

В нім серденько забило ся,
Бо так гарно все вдало ся.
Бо без війска, без розбою
Він сповнив задачу свою.

Хоч Січинський добре знає,
Що за се зго чекає.
Та однак сим не смутиль ся,
Він раді є веселить ся.

Він бажав се учинити
Пригнєтеним послужити.
Хоч кайдани давяль руки,
Він не має за се муки.

Хоч Поляки докучають,
Мордерцею називають.
Та він сего мов не чує,
В нім спокій душі панує.

Не хотів він мордувати,
Крови ляцкої проляти.
Но мусів він так вчинити,
Вирок народний сповинти.

Тай кров за кров показати,
Щоб Ляхів опамятати.
Намятайте польські кати,
Може вам ся так всім стати.

Як не дасьте нам спокою,
 Тогда станем ми до бою.
 Мирославе Ти брате наш,
 Ой добро ти вчинив для нас.

Оден ворог буде гнити,
 Тай не буде нас давити.
 На мієци другий буде,
 Мусить мати нас за люде.

Не буде нам зла чинити,
 А як буде — піде гнити.
 Мирославе цвітку ти наш,
 Ти науку лишив для нас:

Нехай кождий памятає,
 Що пес вбитий не кусає.
 Нехай кождий з Тебе чить ся
 Нехай смерни не боїтися.

Нехай іде у бій сьміло,
 За народне святе діло.
 За народню святу волю,
 Всі ми ладимось до бою.

Тебе Ляхи муть судити,
 Шибеницю готовити.
 Коли воля їх сповниться,
 Ім відплата прискорить ся.

Хоч в могилі Ти меш ґнити,
Дух Гвій буде у нас жити.
Вічна слава Ти герою!
Бо Ти нерший став до бою.

Д. Явір.

ХАТА

Ілюстрований журнал

Літератури, політики і сучасного
життя.

виходить

раз на місяць в двох аркушах великої
чвертки і коштує **\$2** річно в Канаді і
Америці, а **\$2.50** до Європи.

Кождий заморський Русин, що ін-
тересує ся житям свого народу, пови-
нен читати „ХАТУ“ для своєї власної
користі і науки.

Пишіть на адрес:

ХАТА
850 Main St. WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
— Канадський Фармер —

Найстарший і найлучший русь-
кий тижневник в Канаді. Кождий
Русин-Українець повинен сю часомісъ
читати, бо вона користна для фармерів,
робітників промисловців і всіх тих, що бажають засягнути про
Канаду добрих інформацій.

Найстаріша! Найтачча! Найлучша!

Передплату треба слати наперед,
яка в Канаді **\$1.50** на рік; в Злуч. Держ-
авах і староло краю **\$2.00** на рік.

CANADIAN FARMER
BOX 3081. Winnipeg, Man.

Біда в Австрії, біда і в Канаді.

Куди бідний чоловік не поступить
є, то все йому вітер в очі. А чому?
Во він темний! Він не знає своєї вар-
тості і ~~не~~ знає своєї сили. Він не знає
що йому робити, аби бути щасливим.
Як би всі люди праці порозуміли своє
положення і зустрілися разом, то до-
дважити ~~чого~~ року і літ не стало-б на
світі кривди і недолій.

В Канаді є кілька українських ча-
сописій, але лише одна з них має ви-
ключно національне значення та робітникам
та фармерам їх класу встановлює і по-
учати їх про способ як дійти до ща-
стя. Ся ~~є~~ злета є

РОБОЧИЙ НАРОД.

Виходить три рази на місяць в
Вінніпегу і кончатися на рік лише п'ятнад-
цять долара, а на наступний рік 75 центів. По-
слайте переліплату на адрес:

,,ROBOTCHYJ NAROD“

P. O. Box 3542 (STA. B.)

WINNIPEG: MAN.

ПРЕДПЛАЧУЙТЕ І ЧИТАЙТЕ
„УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“
НАЙБІЛЬШУ НАРОДНУ ПОСТУПОВУ ЧАСО-
ПИСЬ В КАНАДІ.
СЕ ОДНОКА ЧАСОПИСЬ, З ЯКОІ
МОЖЕТЕ НАЙБІЛЬШЕ
НАВЧИТИСЬ.

УКР. ГОЛОС виходить що тижня на
ВІСІМ СТОРІН і коштує на рік лише
\$2.00 а до старого краю \$2.50

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС подає новини
з цілого світа; має також вісті з
старого краю — з Галичини, Буковини і України — Крім сего поміщає гар-
ні ділові повідомлення, поучаючі статі, дописи
і всякі життєві питання; головно про ко-
оперативні Спілки. Крім сего має та-
кож куток сімейного. Взагалі Укр. Го-
лос є газетою для дужого потрібною
і необходимою, тому кожний повинен
сейчас запрекумерувати.

Також запрекумеруйте для читан-
ні або своїх кревняків або знакомих
до старого краю. —

Замовляйте її і висилайте ра-
зом предплату

Адресатий:

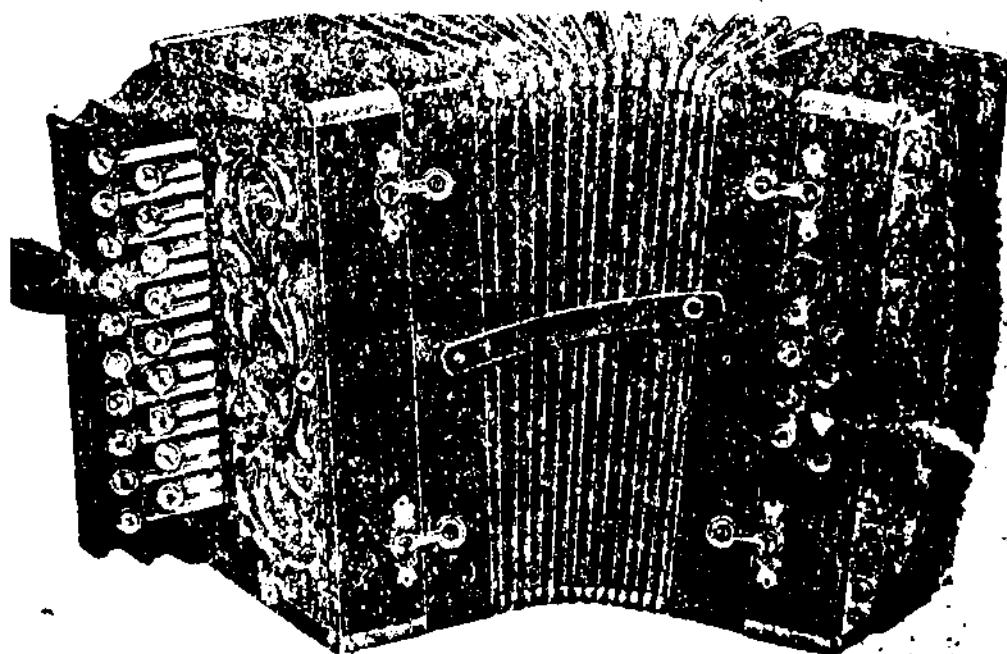
UKRAINSKYJ HOLOS

Box 3626

WINNIPEG, MAN.

Руска Книгарня в Вінніпегу

для вигоди Русинів постарала о великий вибір грамофонів, гармоній, гармонійок устних, флотів, скрипок, трубок; взагалі всіх інструментів в як найлучшім татунку я по приступній ціні.

Особлившу увагу звертаємо на наші музичні рекорди, орігінальні справки з музикою з старого краю.

Пишіть по наш ілюстрований цієнник музичних інструментів
на адресу

RUSKA KNYHARNIA

850 Main St.

Winnipeg, Man.

